

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ**

Број К-По₂-38/2010

Дана: 17.11.2010. године

Београд

Улица Устаничка број 29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Растка Поповића - председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Снежане Николић Гаротић - чланова већа, са записничарем Славицом Јевтић, у кривичном поступку против **окривљеног РАДИВОЈ ДАРКА**, због кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије Ктрз. бр. 9/08 од 11.03.2010. године, која је прецизирана и преквалификована актом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије Ктрз. бр. 9/08 од 15.11.2010. године, након одржаног усменог, главног и јавног претреса дана 17.11.2010. године у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Миољуба Виторивића, окривљеног Радивој Дарка и његовог браниоца по службеној дужности адвоката Војислава Вукотића, донео је дана 17.11.2010. године и истог дана јавно објавио

ПРЕСУДУ

Окривљени РАДИВОЈ ДАРКО, звани „Гургула“, ЈМБГ 0312969620164, рођен 03.12.1969. године у Вуковару, Република Хрватска, од оца Милана и мајке Фадиле девојачко Лишиновић, са пребивалиштем у Сомбору, село Стапаре, Улица краља Петра број 129 (код Радивоја Попића), ожењен, отац двоје малолетне деце, писмен, по занимању машински техничар са завршеном Машинском школом, војску служио у Пожаревцу 1990. године, води се у војној евиденцији општине Бели Манастир, незапослен, издржава се од повремених радова са месечном зарадом око 20.000,00 динара, неосуђиван, не води се други кривични поступак.

К Р И В Ј Е

Што је:

Дана 20.11.1991. године, за време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Хрватске, у саставу тадашње СФРЈ, између оружаних снага ЈНА, јединица Територијалне одбране и милиције „САО Славонија, Барања и Западни Срем“, са једне стране и оружаних формација Републике Хрватске, са друге стране, а на подручју општине Тења, након оружаног сукоба код Селеша и Орловњака, између ЈНА, Територијалне одбране Тења и милиције у саставу Територијалне одбране Тења, с једне стране и хрватске војске (ХВ), са друге стране, као припадник милиције у саставу Територијалне одбране Тења, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба, противно одредбама члана 3 тачка 1а) Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима (III Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, ратификована од стране Народне скупштине ФНРЈ од 1950. године („Службени лист ФНРЈ“ број 24/50) и члана 4 став 1 и 2а) Допунског протокола из Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године („Службени лист СФРЈ“ број 16/78),

извршио убиство рањеног, а потом заробљеног Маријана Плетеша, припадника 130. бригаде Хрватске војске, који је као заробљеник престао да учествује у непријатељствима и био онеспособљен за борбу услед ране – повреде у пределу ноге, на тај начин што га је заједно са припадником милиције Бранком Стјепановићем извео из амбуланте у Тењи, у намери да их Бранко Стјепановић приватним возилом превезе до команде у Боботи, те је током пута код месног гробља у месту Ћелије, након што је рекао Стјепановићу да заустави возило, из возила извео покојног Плетеша и у близини улаза у гробље, у њега испалио рафал из аутоматске пушке, наневши му повреде по телу - труп, услед којих је код покојног Плетеша наступила смрт,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 КЗ СРЈ.

Па га суд применом напред наведеног законског прописа, а уз даљу примену одредаба чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

На **казну затвора** у трајању од **10 (десет) година** у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 10.06.2009. до 13.10.2009. године.

Окривљени се ослобађа плаћања трошкова кривичног поступка па исти падају на терет буџетских средстава суда.

Оштећена Гајшак Јожица се ради остваривања имовинскоправног захтева упућује на парницу.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије Ктрз. бр. 9/08 од 11.03.2010. године, која је прецизирана и преквалификована актом Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије Ктрз. бр. 9/08 од 15.11.2010. године, окривљеном Радивој Дарку стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), уз предлог да се окривљени огласи кривим и казни по закону. У завршној речи заменик тужиоца за ратне злочине је навео да је током поступка несумњиво доказано да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет, па је предложио да га суд огласи кривим и казни по закону, ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности.

Износећи своју **одбрану** на записнику пред истражним судијом од 05.05.2009. године **окривљени** Радивој Дарко навео је да је новембра 1991. године имао 22 године и био је у полицији, а не у Територијалној одбрани. Ноторна је лаж оно што је навео Бранко Стјепановић, који је у то време имао преко 50 године и био је полицајац у СУП Хрватске и Крајине, због чега он Стјепановићу није могао да нареди тако нешто, јер је такође био полицајац. Стјепановић му се никада није обратио везано за смрт неког заробљеника. Иначе, Стјепановић, који је ноторни алкохоличар, био је у сукобу са његовим оцем, па због тога постоји и нетрпељивост према њему. А и он је имао сукоб са једним од његових синова, који је ранио његовог друга Предрага Русића, и њега су напали, због чега је окривљени рекао да ће се кад тад осветити његовим синовима. Навео је да је новембра 1991. године можда био насамо у возилу са Бранком Стјепановићем и патролирали су по селу. Никада није имао задатак да њих двојица пребаце некога рањеника односно заробљеника из Тења у Боботу. У случају да су имали такав задатак, то је могао да нареди Бранко Грковић као командир станице милиције или да дође директна команда из штаба. Истакао је да је он одговарао Бранку Грковићу као командиру станице полиције. Навео је да је један од оснивача станице полиције у Тењу, а четири званична полицајца у Тењу су тада били Бранко Грковић, Мирослав Момчиловић, мали Смољанић, с тим што сада не зна ко је био четврти, а он је био пети. Станица је оформљена у јуну 1991. године. Били су заједно у штабу месне заједнице Тења. Накнадно је Бранко Грковић скупљао колеге с којима је радио да би у полицији било што више „завршених“ кадрова. Сведок Стјепановић је дошао у станицу у јулу или августу те године и у станици је био више дежурни, при чему није био задужен возилом. Окривљени је више био на терену. Иако су били као полицијска станица ишли су као „интервентна јединица“ тамо где је „пукло“, где се пуцало. Што се тиче возила у станици, имали су углавном возила која су одузета по селу, која су била по хрватским кућама или су имали сопствена возила. Имали су маскиране сивомаслинасте, зеленкастожућкасте дводелне униформе, као војне, које је донео покојни Жељко Ражњатовић као помоћ Територијалној одбрани и селу. На униформи су имали обележја полиције Републике Српске Крајине. Не сећа се да је неко имао возило марке „Застава

– Фићу“ зелене боје, али зна за наранџастог „Фићу“ којег је возио Бранко Стјепановић. Никада од њега није тражио да га превезе негде, јер је јако висок за „Фићу“. Навео је да је Јово Ребрача био командант села Тење, за кога не зна да ли је могао да нареди да се неки заробљеник пребаци, при чему од њега није никада добио директно наређење, али су њему као команданту села били подређени Територијална одбрана и полиција. Истакао је да није био непосредно под Јовином командом, није га обезбеђивао, није му био телохранитељ нити је био у његовој пратњи. Иначе, Јову су извештавали о заробљеницима. На пример, ухваћени су неки заробљеници – момци из Осијека како краду по хрватским и српским кућама, које је он возио у затвор у Борово село на размену, а одакле су их размењивали. Навео је да је Младен Пекез био курир у штабу, који је понекад возио Јову. Није чувао Пекеза. Истакао је да му није познато да је убијен неки заробљеник приликом транспорта из Тења у Боботу. Додао је да је Зоран Даниловић возио санитетско возило и не зна да ли је он довезао у амбуланту Хрвата рањеног у стопало. Није никада преузео од докторке Даниловић, коју познаје, неког заробљеника нити је од ње тражио да му преда неког рањеника да би га транспортовао или водио било где. Видео је Мирослава Момчиловића како рањен лежи у амбуланти, а који је рањен између Тенског Антуновца и Тења у време напада на Селеш и Орловњак. Навео је да га он није одвео у амбуланту, али га је предвече са више њих – двадесетак обишао у амбуланти. Не зна да ли је Стјепановић ишао са њима или је већ био у амбуланти, а не сећа се да га је видео у амбуланти. Не сећа се да је у амбуланти било других рањеника поред Момчиловића, који је ту провео врло кратко времена, јер повреда није била тешка. Не сећа се да је видео рањенике који нису из њихове јединица. Амбуланта се налазила отприлике на самом рачвању кад се иде према Вуковарском путу у близини православног гробља на крају села и била је смештена у приземљу Бателине куће, коме не зна презиме. Не зна да ли та кућа има подрум, можда има сутерен, а не сећа се да ли је силазио у исти. Осим докторке Даниловић, ту је било доста њихових из станице. Навео је да је био напад на места Селеш и Орловњак, а паралелно и на Тењски Антуновац, па се стало пред Тењским Антуновцем. Тај напад је био пар дана пре његовог одласка у Београд и он је учествовао у нападу на Селеш и Орловњак. Истакао је да је у новембру био у Београду код тада девојке, потом супруге Весне Пупавац. Зна са сигурношћу да му је, пред његов рођендан 03.12., јављено да ће бити напад на нови део Тења, те су му рекли да дође, па је дошао 02.12 увече. Стјепановић није учествовао у нападу. Не зна да ли је у том нападу било заробљених, колико зна није. Није чуо да је неко са хрватске стране рањен и доведен. Критичном приликом је у Тењу била војна полиција, која је обилазила људе по стражама и пуцала и која је састављена на начин како је састављено и пола полиције. Била је састављена од територијалаца. Није било војне полиције ЈНА. Појаснио је да је у Тењу постојала само територијална војна полиција, а у селу Бобота су биле стациониране војна полиција и главни штаб. Њихова униформа се није претерано разликовала од његове, а било је у то време свакаквих униформи, тако да је међу њима било оних који су имали неке друге униформе, чак је било људи који су носили цивилну одећу. Војна полиција је учествовала у нападу на село Селеш заједно са припадницима

полиције. Учествовали су територијалци, добровољци. Била је војска - ЈНА са тенковима иза које су они ишли као пешадија. Заузели су Селеш и Орловњак – пустару (економију), где се хранила стока. Било је пар кућица, више као фарме крава и свиња. Као припадник полиције је улазио у Селеш и Орловњак када су освојени. Било је мештана, старијих људи, док се све остало разбежало. Нашли су и њихову муницију, оружје. Ту је Хрватска војска имала упоришта према селу Тења. Селеш је био можда на километар ипо до два километра, а Орловњак је био на неких 700-800 метара. Полицију је самостално напустио крајем 1992. године или у лето 1992. године и отишао је за Србију, па се потом вратио у село негде 1993. године где је био до 1994. године када је за стално дошао у Србију. Престао је да буде полицајац, будући да није завршио школу за то и није га привлачило, јер се бавио спортом, фудбалом. Није отпуштен из полиције због недоличног понашања.

Након што су окривљеном предочени наводи сведока Бранка Стјепановића да је он (окривљени) „извадио“ хрватског заробљеника из возила и стрељао поред пута, окривљени је изјавио да је то ноторна лаж.

Након што је окривљеном предочена копија фотографије покојног Маријана Плетеша, окривљени је изјавио да га никада није видео.

На главном претресу од 06.05.2010. године окривљени је изјавио да не може да призна нешто што није видео или некога, те да су све ноторне лажи и да покојног оштећеног никада није видео. Истакао је да се први пут упознао са именом и презименом и сликом тог човека – покојног оштећеног Маријана Плетеша у суду у мају 2009. године. Не зна га и никад га у животу није видео. Он јесте оно што јесте, не стиди се тога, нити негира оно што јесте, али не може да каже да је некога видео или да је направио оно што није. Појаснио је наводе из истраге изјавивши да је пред крај новембра 1991. године је отишао у Србију, јер је његов рођендан 03.12. на који дан је увек био са тадашњом девојком, а сада бившом супругом. Значи, почетком децембра није био у Тењу, али је био средином децембра те године. Објаснио је да је 20.11.1991. године био у Тењу, а средином новембра је био напад на Селеш у коме је учествовао. Код њих се каже економија (или пустара) Селеш. Тада је рањен припадник Територијалне одбране Момчиловић, који је након рањавања одвежен у амбуланту, док су они остали на лицу места. Сама борба се одиграла преподне. Требало је да иду на Тењски Антуновац. Међутим, стали су у Селешу, где су се они из полиције утврдили док не дође Територијална одбрана. Не може тачно да каже да ли је дошао у амбуланту, да посети Момчиловића, поподне или предвече, негде око четири, пет, шест часова, јер је то ипак било пре двадесет година. Момчиловић се налазио у амбуланти на столу на коме доктор прегледа. Мисли да је лежао, чини му се на боку и мисли да је био превијен. Не може са сигурношћу да тврди где је био рањен, а мисли да се радило о дебелом месу, бутинама или тако нешто. Не сећа се да ли је имао ране на глави. У амбуланти поред Момчиловића није било других рањеника, нити их је било у борби у којој су учествовали. Навео је да је Момчиловић остао у амбуланти,

док су они отишли у станицу милиције. Поред станице милиције се налазила једна хрватска кућа, у којој је била још једна стара кућа у којој су они спавали, то јест понекад су спавали појединци. Објаснио је да је он имао своју кућу, али је понекада преспавао у тој кући ако је био дежуран или ако је ишао у патролу. Амбуланта се такође, налазила у кући, малтене на другом крају села у односу на станицу полиције. Критичног дана, пре и након борбе није видео Јову Ребрачу, који је командант Територијалне одбране. Објаснио је да је његов надређени био Бранко Грковић командант полиције, те је Јова Ребрача могао да изда наређење само Грковићу, не и њему. Критичном приликом му је Бранко Грковић наредио да иду у борбу. Када се вратио из амбуланта у станицу видео је Грковића, али нису разговарали о томе да је неко заробљен. За време док је боравио у станици милиције, колико он зна, нико није довежен а можда је довежен док је он спавао, што не може да тврди. Оно што зна је да у периоду када је отишао у станицу милиције и када је отишао у амбуланту и вратио се у станици није било никога сем дежурног Бранка Стјепановића. Сведок Стјепановић је, као и он, припадник милиције и критичног дана је био дежуран, због чега није био у борби, што категорички тврди. То зна, јер Стјепановић није вршио никакве друге послове, зато што је имао пуно сукоба са Бранком Грковићем због пића. Долазио је пуно пута да ради у алкохолисаном стању, па је Бранко Грковић увек говорио „како дајеш ти као полицајац пример „Гургули“, долазиш пијан на посао“. Навео је да га је, после борбе, када је отишао у станицу милиције, видео пошто је Стјепановић био дежуран. У тој кући од неке „нус“ просторије са стакленим „помичним“ вратима и директним степеницама су направили дежурану. Када су они били у амбуланти мисли да тада Стјепановић није долазио, био је пре или после. Стјепановић није ишао са њима у амбуланту, јер је био дежуран, па није могао да напусти радно место. Неколицина их је била у амбуланти. Навео је да је Стјепановића морао да виђа када је долазио у станицу, морао му је рећи да иде доле да легне да би знао да су ту или да је он ту, а доле је било између 6-8 кревета. Није се дружио са њим изван станице и неvezано од дужности коју је обављао. Иначе, Стјепановић је био припадник Хрватске полиције, за разлику од њега који је ушао у полицију као један од оснивача станице милиције. Стјепановић је био мољен више пута од стране Бранка Грковић и Јована Ребраче да уђе у станицу милиције као полицајац, што је он одбијао. Додао је да је његов отац имао сукобе са Стјепановићем, док је он имао сукобе са његовом децом. Наиме, имао је негде 1993.- 1994. година сукоб са његовим синовима, који су у то време имали не више од 14, 15, 16 година. Ти момци су хтели да се доказују и један момак из њиховог друштва је убио у дискотеци у Даљу четворо - петоро људи, па је та екипа после ранила Русића у руку, напали су и њега, па је Бранку Стјепановићу рекао да смири своју децу. Окривљени је изјављивао да ће да се освети, што на крају крајева и није учинио, нити би, то је било па прошло. То што је сведок Стјепановић изјавио је само производ његове маште и ништа више. Тачно је да је улазио у хрватске куће ради провере, као и сваки полицајац. Чак је зарадио и ожиљак на десном уху када су тражили радио станицу по селу и ушли су у кућу, у којој га је један Хрват, кога су звали Шваба, ударио сатаром односно узео је сатару и напао га је. Тог човека није убио. Појаснио је да је разлог тих

улазака у хрватске куће било само тражење радио станице, пошто их је хаубица тукла нон-стоп, иако се штаб премештао с једне локације на другу. Мислили су да је неко од Хрвата који су остали у селу дојављује позицију штаба, полиције и амбуланте. Никад нико није био од тих Хрвата ни тучен. Додао је да је ишао у војну болницу у Вери на ушивање уха. На свој захтев је отишао из полиције јануара или фебруара 1992. године, пошто се и пре рата бавио фудбалом, отишао је у панчевачки „Динамо“, а и тадашња девојка, после супруга, је живела у Панчеву, а студирала је у Београду. При том су његов отац, покојна тетка и сви негодовали због његовог учешћа, пошто је син јединац и хтели су да се извуче из те целе приче, па је самовољно напустио станицу милиције. Апсурдно ја да неко каже да је добио отказ „од станице милиције“.

Оружани сукоби у Хрватској на том терену су почели 04.05 или 05.05.1991. године у Борову Селу. На Тењу је почео први напад 29.06.1991. године. Навео је да је осим борбе за Селеш и Орловњак учествовао и у другим борбама и то пре и после критичног догађаја, чак и у децембру. Објаснио је да су у борбама учествовали као пешадија, јер тада није било могуће другачије пошто није било полицијских возила. Био је у цивилној полицији, која је касније ушла у састав САО Крајине, односно полиције САО Крајине. Било је много оружаних формације и добровољаца, те „Шешелјеваца“, „Вуковаца“ и Арканових људи, било је територијалаца, војске, резервиста, било је пуно униформи у то време. Прве униформе је донео Жељко Ражњатовић средином јула 1991. године и то маскирне тамнозелене униформе. У почетку је био у неким фармеркама и у каубојкама, у оном што се тада носило. Касније два - четири месеца су добили плаве униформе и прва сликања су била негде у децембру месецу кад је освојено цело Тење. Те фотографије у плавим униформама су се налазе на исказницама, које су направљене у провидним кесама које су биле захефтане и с том исказницом је путовао у Београд, носио је пиштољ. Имали су пиштољ и аутоматску пушку, прво „Томсона“, па онда аутоматску пушку. Командант Територијалне одбране је био Јово Ребрача – командант читавог Тења, а командант полиције је био Бранко Грковић.

Окривљеном су предочени искази сведока Ребраче и Момчиловића који су изјавили да он није сам напустио полицију него да је протеран, истеран, на шта је окривљени остао при својој одбрани, да је самовољно отишао.

Бранилац окривљеног је у завршној речи, између осталог, навео да током поступка није доказано да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет, имајући у виду контраверзно сведочење сведока Стјепановића, чији исказ је једини доказ о кривици окривљеног, а тај исказ је оповргнут другим изведеним доказима и међусобно противречним, па је због тога предлажио да суд окривљеног ослободи од оптужбе.

У својој завршној речи окривљени је навео да нема доказа да је извршио наведено кривично дело, јер покојног Маријана Плетеша никада

није видео, а камоли нешто учинио против њега, а ако га већ неко терети онда то мора бити поткрепљено и неким другим доказима, чега у конкретном случају нема.

Суд је у доказном поступку проверавајући наводе оптужнице, као и одбрану окривљеног, саслушао сведоке Јована Ребрачу, Мирослава Момчиловића, Бранка Стјепановића, Зорана Даниловића, Божидача Шалајића, Душанку Даниловић и Бранка Грковића, те је на сагласан предлог странака прочитао исказ сведока оштећене Јожице Гајшак од 24.09.2009. године, налаз и мишљење вештака др Ђорђа Алемпијевића од 17.02.2010. године, исказе сведока Јована Ребраче од 24.10.2008. године и 02.07.2009. године, исказе сведока Мирослава Момчиловића од 16.10.2008. године и 22.06.2009. године, рјешење Жупанијског суда у Вуковару Кв. бр. 15/08-15 од 12.02.2008. године, рјешење Врховног суда Хрватске Кж.бр. 107/07-3 од 11.12.2007. године, рјешење Жупанијског суда у Вуковару Кв. бр. 2/07 – К. бр. 9/03 од 09.11.2007. године, рјешење Жупанијског суда у Вуковару Кв. бр. 8/03 од 22.01.2003. године, исказе сведока Бранка Стјепановића од 12.02.2003. године и 11.09.2009. године, исказе сведока Душанке Даниловић од 28.01.2003. године и 11.09.2009. године, исказе сведока Зорана Даниловића од 28.01.2003. године и 11.09.2009. године, исказе сведока Божидача Шалајића од 28.01.2003. године и 11.09.2009. године; записник секције број 195/98 од 23.02.1998. године који се односи на ексхумацију људских телесних остатака на локацији Ћелије локација 2 под бројем 158 од стране др Младена Марцикића; допис Медицинског факултета у Осијеку од 24.06.2001. године са налазом и мишљењем истог факултета од стране професора др Гордана Лауца; службену забиљешку РУ Осијечко-барањске жупаније од 09.03.1997. године са скицама локација гробница и положаја тела нађених лешева; допис Хрватског црвеног крижа од 03.12.1992. године; обавјест о заказаном рочишту Жупанијског суда у Осијеку истражног судије Мирослава Рожца од 11.08.2009. године са дописом од 11.09.2009. године; допис Министарства одбране ВБА од 10.03.2010. године; записник Жупанијског суда у Осијеку од 23.02.1998. године са приложеном фотодокументацијом; извештај – допис МУП РС Националног криминалистичко-техничког центра од 19.06.2009. године, извештај – допис МУП РС Националног централног бироа Интерпола Београд од 05.10.2009. године о утврђивању идентитета за окривљеног Радивој Дарка; наредбу строго поверљиво број 1614-82/81 од 18.11.1991. године од стране генерал пуковника Животе Панића; записнике Жупанијског суда у Осијеку Истражног центра од 28.09.2010. године и 29.09.2010. године о пружању међународне правне помоћи, поводом успостављања видео-конференцијске везе, а ради саслушања сведока који записници су потписани од стране истражног судије Жупанијског суда у Осијеку Мирослава Рожца; изјаву о поштовању хуманитарних принципа из Хага од 05.11.1991. године, а у вези са истим Меморандум о споразуму закљученог између цивилних и војних органа власти СФРЈ и Хрватске закључен у Женеви 27.11.1991. године; као и Споразум о размени заробљеника, односно особа лишених слободе у оружаним сукобима у Републици Хрватској од 20.10.1991. године и 06.11.1991. године потписаних од стране заменика министра одбране

Републике Хрватске Ивана Миласа и генерал пуковника Андреје Рашете; те извршио увид у извештај из казнене евиденције за окривљеног, па је након оцене сваког доказа појединачно и у међусобној вези, а у вези са одбраном окривљеног, утврдио чињенице релевантне за пресуђење у овој кривично-правној ствари.

Сведок оштећена Јожица Гајшак је, на записнику о испитивању свједока састављеног у Опћинском суду у Крапини – Стална служба у Прегради дана 24.09.2009. године, изјавила да јој је Маријан Плетеша био брат, који је 13.11.1991. године отишао као добровољац у Тењски Антуновац. Од 16.11.1991. године водио се као нестао. Навела је да је њена мајка 2001. године обавештена да је њен брат пронађен, па су позвани на идентификацију у Опћу болницу у Осијеку, где су им предочене фотографије. На једној од њих је препознала Маријана и то по џемперу који је имао на себи. Заправо на фотографији су биле видљиве панталоне и џемпер. Након тога су им предочене кости и лобања, које је препознала као Маријанове, јер су недостајала два кутњака, која су му за живота извађена. Из приче заповедника њеног брата, сада покојног Милана Јурака је сазнала како је Маријан био рањен, да су га саборци оставили док су бежали испред српских тенкова, а када су се вратили по њега више га тамо није било. Никада није чула за окривљеног и нема сазнања на који начин је њен брат Маријан погинуо. Истакла је имовинско-правни захтев.

Сведок Бранко Стјепановић је, на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Вуковару 12.02.2003. године, изјавио да је од 01.08.1991. године радио као полицајац - позорник у такозваној милицији Републике Српске Крајине у Тењу. Средином новембра 1991. године се, а радило се о дану када је био напад на Селеш и Орловњак, налазио у центру села када му је пришао окривљени, кога познаје од раније и кога зову „Гургула“, и упитао га је да ли има слободно возило, због тога што је требало превести рањеног „усташу“ до команде војске у Боботи. Пошто је имао возило марке „Застава 750“ зелене боје, заједно су сели у исто и по налогу окривљеног је возио до амбуланте, која се налазила у породичној кући у близини православног гробља. Када су ушли у амбуланту прво су се обратили докторки Даниловић рекавши јој да су дошли по рањеника да га возе у Боботу. Докторка је ишла за њима и рекла је „то је тај“. Појаснио је да им је она предала рањеника након усменог тражења окривљеног, које се не може сматрати заповеди. У подрумској просторији, која је била део амбуланте, затекао је на лежају рањену мушку особу која је на себи имала војничку кошуљу СМБ боје – тамнозелене војне боје, без ознака припадности војсци, а једна нога у доњем делу око пете му је била умотана завојем. У истој просторији је био њихов рањеник из Тења Мирослав Момчиловић, који је остао да лежи када су напустили амбуланту. Рањенику је рекао да устане, јер је требало да пође са њима. Упитао га је одакле је, па је по његовом изговору закључио да је вероватно негде из Загорја, будући да је говорио кајкавски. Пре него што су ушли у возило рекао му је да га вози у војну команду, а он је ћутао и више ништа није питао. Од амбуланте до возила ходао је храмљући на једну ногу и придржавао се за њега, док није

ушао и сео у возило. Сместио га је на седиште иза његовог, а поред рањеника је сео окривљени из разлога што није било предњег седишта. Запутили су се из Тења у смеру Силаша где су скренули за Ћелије. Сећа се да је окривљени питао рањеника одакле је и како се затекао ту, али се не сећа шта је одговорио. Возили су се око 30 минута. Већ су били у селу Ћелије када му је испред гробља окривљени рекао да стане, јер мора да врши малу нужду, још није био потпуни мрак. Окривљени је отворио своја врата и упитао је рањеника да ли и он мора да врши нужду, али му није ништа одговорио. Потом га је окривљени руком ухватио за раме и извукао из возила. Вукао га је тако пет до шест метара према гробљу десно од возила. Навео је да је он остао да седи за управљачем и није искључио мотор. Након неколико тренутака је зачуо кратки рафал. Колико је успео да види тренутак испалења рафала, окривљени је стајао на удаљености 5-6 метара од покојног, јер када су изашли из возила прво су ходали упоредо, јер га је окривљени вукао, а онда га је вукући за одећу одгурнуо од себе. Када се оштећени налазио окренут лицем према окривљеном, окривљени је испалио рафал из аутоматске пушке у прса младића. Искључио је мотор, изашао је напоље и пришао је окривљеном и младићу који је изрешетан лежао на земљи и роптао, а након неколико минута је пред њима преминуо. Видео је да је младић рањен у прса. Питао је окривљеног зашто је то учинио, а он му је одговорио „ко му јебе матер усташку“. Након тога су отишли у војну команду у Тењу, где су о томе известили заповедника Територијалне одбране Јову Ребрачу и капетана Милована који је такође, обављао неку функцију у Територијалној одбрани. Они су информацију примили к знању, али нису ништа предузели нити су укорили окривљеног. Навео је да им није било наређено да закопају тело, већ је он ујутро отишао у Ћелије да види да ли је тело још тамо где су га оставили, међутим, није га нашао. У то време на гробљу у Ћелијама је била багером ископана велика гробница у коју су бацана тела особа којима нису била позната имена, а таквих је у то време било доста. Окривљеног је задњи пут видео 1994. године или 1995. године када је отишао из Тења највероватније у Србију. Навео је да не зна да ли је у то време постојао војни стационар у Тењи. Током 1991. године у јесен у Тењи је постојала војна и цивилна полиција, као и Територијална одбрана. Заповедник војне полиције је био капетан Милован, а окривљени је био у пратњи Јове Ребраче, Младена Перкеза, а пратња је значила осигурање особа које је пратио. Иначе, тог дана у Тењи су били смештени цивили који су доведени након пада Орловњака и касније размењени. Колико му је познато окривљени није учествовао у нападу у Орловњак, већ је тог дана остао у команди. Није му деловао као да је алкохолизиран.

На записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Осијеку 11.09.2009. године, по замолници Окружног суда у Београду, сведок је објаснио да му је познато да је окривљени са надимком „Гургула“ ушао у састав Територијалне одбране места Тење када су почела ратна збивања на том подручју. Носио је војну униформу и био је при штабу Територијалне одбране Тења, чији је командант био Јован Ребрача. Окривљени је припадао обавештајном оделу при том штабу и његов командир је био Стево Радаковић. Навео је да је он пре ратних догађаја био полицајац у полицијској

постаји, а када је почео рат био је цивилни полицајац у Тењи. Командир станице полиције Тења је био Бранко Грковић. Половином новембра 1991. године, пар дана пре пада Вуковара, је добио информацију у полицијској станици да је у амбуланту у Тењу доведен рањеник – хрватски војник. Командир Бранко Грковић му је рекао да је разговарао са командантом Територијалне одбране Јованом Ребрачом да оде у команду Територијалне одбране, те да рањеника као заробљеника одвезе у штаб крајинске војске. Отишао је потом до зграде где је била команда Територијалне одбране, где му је Јован Ребрача рекао да одведе заробљеника - рањеника из амбуланте у команду војске Републике Српска Крајина у Боботу, одакле ће вероватно касније бити превежен у сабирни логор у Борово Село где ће чекати размену. Упитао га је да ли има превозно средство да рањеника пребаци у команду војске у Боботу, на шта му је рекао да може да га превезе возилом свог пунца (таста) марке „Застава 750“ зелене боје. Истакао је да команда Територијалне одбране у Тењи није имала возило. Сећа се да је питао у команди Територијалне одбране да ли ће неко кренути заједно са њим. Јавио се управо окривљени Радивој Дарко да иде са њим, а који је био присутан његовом разговору са Јованом Ребрачом, те је чуо где и зашто треба да превезе рањеника чијег се имена не сећа. Сећа се да је тог рањеног хрватског војника „покупио“ у амбуланти у Тењи, а са њим је био окривљени. До амбуланте су дошли „Фићом“. Сместили су га на предње десно седиште, док је окривљени сео иза. Сећа се да је хрватски војник био из Загорја, пошто му је то рекао, с тим што се не сећа из ког је места. Окривљени је том приликом са собом понео аутоматску пушку. Већ је пао мрак када су из Тење у смеру Боботе кренули возилом, којим је он управљао. Када су дошли до места Ћелије, у смеру вожње према Боботи, хрватски војник их је замолио да стану да би извршио нужду. Зауставио је возило код гробља у Ћелијама. Изашао је из возила, а за њим је изашао и окривљени. Није знао из ког разлога је окривљени одмах изашао за њим. Приметио је да је заробљеник кренуо до улаза до гробља, који улаз се налази 10 до 15 метара од места где се паркирао на путу, као што је приметио и да за њим иде окривљени. Није видео да је заробљеник обавио нужду, али је приметио да му се окривљени приближио, а када се заробљеник окренуо према окривљеном, овај је испалио рафал из аутоматске пушке по целом телу овог заробљеника, који је пао као „покошен“. Одмах је изашао из возила и упитао окривљеног шта је то урадио, на шта му је окривљени одговорио „ко му јебе матер“. Тело покојног је остало на улазу у гробље и нису га „мицали“. Потом су сели у возило и вратили су се у команду Територијалне одбране у Тењу, где је Ребрачи рекао шта се догодило. Сећа се да је Ребрача упитао окривљеног шта је то урадио, а окривљени му је одговорио исто што и њему, то јест „ко му јебе матер“. Познато му је да је његов командир Бранко Грковић након овог догађаја и још једног догађаја везаног за окривљеног и мештанина Тења Бачића, отишао код команданта Територијалне одбране Тења Јована Ребраче и тражио да окривљеног „стави под контролу“, односно да га разоружа. Наведено му је познато из разговора са Бранком Грковићем. Истакао је да не зна шта је после било са телом ликвидираног заробљеника, али претпоставља да су га сахранили на гробљу у Ћелијама, где су сахрањивали оне чији се идентитет није тачно знао. Додао је и да су у команди војске

Републике Српске Крајине у Боботи знали да морају да доведу заробљеника, јер им је то јавио Јован Ребрача.

На главном претресу 28.09.2010. године сведок је, пред Жупанијским судом у Осијеку путем видео-конференцијске везе, објаснио да је од критичног догађаја протекло 20 године, те да се хрватски рањеник, после заробљеник, налазио у амбуланти у Тењу и требало је да буде одвезен у Боботу у прихватни центар. У Тењи је био сеоски штаб. Када су дошли до села Ћелије, заробљеник је рекао да иде да мокри, а окривљени је кренуо за њим и убио га је. Село Ћелије се налази на изласку из Тења на удаљености од 10-12 километара према Боботи. Када се вратио назад обавестио је о томе Ребрачу и Грковића свог командира. Тог дана је била битка за Селеш и Орловњак у којој он није учествовао. Био је у Тењи. Не сећа се да ли је био дежуран. Не сећа се ни да ли је окривљени учествовао у борби. Иначе, негде око подне, рањеног хрватског заробљеника је неко довезао код докторке Кокић, сада Даниловић, а о њему је сазнао у гостионици од Ребраче - команданта села. Ребрача и Грковић су се налазили у гостионици код Дуђе, а ту је био и окривљени и сви њихови. Било је пуно људи, али се не сећа ко је све био. Ребрача се картао. Навео је да се он понудио да доведе рањеног заробљеника, јер је имао возило марке „Фића“ зелене боје. Мисли да у команди нису имали возила, већ је свако имао своје возило, које је било службено. Ребрача му је рекао да иде по заробљеника и да га одвезе у Боботу, а окривљени је рекао да ће да иде са њим. Окривљени је иначе, био у Територијалној одбрани, ишао је по стражама, али се не сећа да је радио у станици полиције, мисли да није. Том приликом окривљени је био наоружан, носио је аутоматску пушку. Навео је да је окривљеног тог дана први пут видео када је дошао у гостионицу. Потом су заједно отишли у амбуланту по хрватског заробљеника, а где су видели Момчиловића који је био рањен на Орловњаку. У поподневним часовима су дошли у амбуланту. Окривљени је рекао да ће га „метнути“ у „Фићу“. Иначе, возило марке „Фића“ зелене боје, није имало сва четири седишта односно није имало предње десно седиште. Навео је да се не сећа где су седели оштећени и окривљени том приликом. Додао је да је знао да је Момчиловић био рањен и сам га је посетио у амбуланти, у којој просторији су биле докторка Кокић и медицинска сестра. Хрватски рањеник - заробљеник је касније довезен, али не зна ко га је довезао. Возио је можда 30-40 км/х. Истакао је да су се зауставили, јер је оштећени тражио да изврши малу нужду, а не окривљени. Изашли су код гробља и отишли. Он је остао да седи у „Фићи“, коме је био још укључен мотор и тада је чуо кратак рафал. Окривљени се тада вратио. Упитао га је шта је урадио, а окривљени је рекао да га је убио и „један усташа мање“. Истакао је да није видео тренутак када је окривљени пуцао у покојног. Отишао је да види војника, али му није могао помоћи с тим што се не сећа где је био погођен. Вратили су се назад и он је обавестио команду. Био је сумрак, али не зна колико је било сати. Они су се и даље картали у гостионици, када им је рекао да је окривљени убио заробљеника. Ребрача је упитао окривљеног због чега је то урадио, те да није требало, а окривљени је рекао „ко га јебе“. Не зна шта су подузели поводом тога, као што не зна шта је после било са покојним хрватским војником. Није ишао сутрадан на лице

места. Такође је чуо да је окривљени убио извесног Бачића који је био хрватске националности. Није тачно да је он у то време био алкохоличар. Иначе, са окривљеним није био у сукобу, а окривљени је кад је почео рат био агресиван као „велики Србин“. Навео је да су оружане борбе почеле у Тењи у јуну 1991. године када су постављене барикаде код факултета у Осијеку и код њих према Загребу. Постојала је Територијална одбрана, те Југословенска народна армија која се није „петљала“ ни у шта. Навео је да је он био у Територијалној одбрани док није основана крајишка милиција у коју је прешао, с тим што не зна кад. Раније је био милицајац у Осијеку.

Након што је сведоку предочено да је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Вуковару 2003. године изјавио да је окривљени био у Територијалној одбрани Тења у пратњи Јове Ребраче, а потом је изјавио да је окривљени био у штабу Територијалне одбране, обавештајни део код Стеве Радаковића, сведок је изјавио да је било паравојска, а он није водио рачуна о томе шта је окривљени радио, а био је и у територијалној одбрани и код Јове Ребраче и код Радаковића, не сећа се, окривљени је био свуда. А не сећа се да ли је окривљени носио униформу. Наиме, једном је скине, други пут не.

Након што је сведоку предочено да је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Вуковару 12.02.2003. године изјавио да окривљени није учествовао у борби за Селеш и Орловњак, већ је остао у команди, сведок је изјавио да се не сећа.

Након што је сведоку предочено да је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Вуковару 12.02.2003. године изјавио да је по налогу окривљеног отишао у амбуланту у Тење ради превоза хрватског рањеника, док је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Осијеку 11.09.2009. године изјавио да је наведено учинио по наредби команданта Територијалне одбране Тења Јована Ребраче, те да је у претходним исказима изјавио да је пре него што је повезао заробљеника био у команди Територијалне одбране и да је тада разговарао о томе са Ребрачом, сведок је изјавио да се све дешавало у гостионици, а оштећени је био у амбуланти, те се поставило питање превоза пошто није било возила, Ребрача је рекао Стјепановићу да га одвезе јер је сведок сам рекао да има „Фићу“, а касније је био у команди Територијалне одбране када је покојни већ убијен.

Након што је сведоку предочено да је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Вуковару 2003. године изјавио да су окривљени и оштећени седели позади јер возило није имало предње седиште, док је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Осијеку 11.09.2009. године изјавио да је оштећени седео на предњем десном седишту, сведок је изјавио да се не сећа где је ко седео, али да возило није имало предње десно седиште.

Након што је сведоку предочено да је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Вуковару 12.02.2003. године изјавио да је окривљени рекао да мора да изврши малу нужду и да је потом из возила извукао ошећеног, док је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Осијеку 11.09.2009. године изјавио као и на главном претресу, сведок Стјепановић је изјавио да је оштећени тај који је тражио да изврши малу нужду.

Након што је сведоку предочено да је на записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Вуковару 12.02.2003. године изјавио да им није било наређено да закопају тело, већ је ујутро отишао у Ћелије да види да ли је тело још тамо где су га оставили, али га није нашао, при чему је у то време у Ћелијама багером била ископана велика гробница у коју су бацана тела особа којима нису била позната имена, којих је било доста, сведок је изјавио да се не сећа да ли је следећег јутра ишао.

Сведок Мирослав Момчиловић је, на записнику МУП РС Дирекције полиције Управе криминалистичке полиције Службе за откривање ратних злочина од 16.10.2008. године, сачињеног у службеним просторијама ПС Стара Пазова, на захтев Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТРЗ 9/08 од 01.10.2008. године, на основу члана 504ђ ЗКП-а, навео да је, пре почетка рата у бившој СФРЈ, радио као саобраћајни полицајац у СУП Осијек. По избијању сукоба његово учешће у рату се сводило на „давање“ сеоске страже, а касније је по оснивању полицијске станице од стране штаба Територијалне одбране Тења био ангажован као полицајац. До његовог рањавања је дошло у ранијим поподневним сатима 20.11.1991. године на поручју села Нови Селеш када је са осталим припадницима Територијалне одбране Тења учествовао у здруженој акцији више штабова Територијалне одбране са подручја Славоније, Барање и Западног Срема. Рањен је тако што је минобацачка граната експлодирала у његовој непосредној близини, па га је гелер погодио у бутину леве ноге. Од стране непознатих резервиста је довежен до амбуланте у Тењу неким војним возилом марке „Лада нива“. Амбуланта је била смештена у приватној кући у тадашњој Улици маршала Тита у Тењи. Читава кућа је била амбуланта, а њега су унели у дневну собу у приземљу куће, па није имао прилику да види ко се налази у другој просторији. На вратима амбуланте га је дочекала докторка Душанка Кокић. Ту се није задржао више од петнаестак минута. С обзиром на то да је био рањен и сва његова пажња је била окренута ка докторки Кокић, не може са сигурношћу да тврди да ли је у амбуланти било још пацијената сем њега. Осим докторке Кокић, сестре Јованке и сестре Милене Чегар не сећа се никога другог. Кроз амбуланту је у то време циркулисало доста људи, на пример долазили су родитељи и породице, јер су се у амбуланти увек прво чуле вести о страдалима и повређенима. Након што му је докторка Кокић превила, очистила рану, дала му неколико инекција и прикачила на инфузију, одмах га је упутила амбулантним возилом у болницу у месту Вера. Није сигуран ко је возио то возило, а колико се сећа то је био Зоран Даниловић и сестра Јованка која му је држала инфузију. У болници у Вери је оперисан и исте ноћи је са групом непознатих рањеника превежен у

покрајинску болницу у Новом Саду, где је остао на лечењу до 02.12.1991. године. У Тење се вратио јануара 1992. године и наставио да обавља послове полицајца у полицијској станици у Тењу. Иначе, окривљеног кога зову „Гургула“ зна из рата и био је примљен у полицијску станицу Тење као полицајац. Убрзо по пријему је било проблема, с тим што се не сећа о чему се радило, али је због недоличног понашања окривљени отпуштен из станице.

На записнику пред истражним судијом од 22.06.2009. године сведок је објаснио да окривљеног познаје из рата, јер су заједно радили у станици милиције у Тењу, где је почео да ради јула 1991. године. Не може да се сети да ли је у том тренутку окривљени већ био милицајац. Сви су имали дводелне зелене маскирне униформе, с тим што су неки имали једноделне. Не сећа се шта је од оружја имао окривљени, док је он био задужен аутоматском пушком. Приликом акције у селу Нови Селеш 20.11.1991. године је рањен негде око подне и довежен је поподне прво у сеоску амбуланту у Тењу где му је указана лекарска помоћ и где се задржао до пола сата. Не сећа се да ли је ту видео окривљеног и Бранка Стјепановића кога познаје и који је био обичан милицајац. Истакао је да су му очи биле готово затворене и од рањавања му је улетела прашина у очи од гранате тако да није могао ништа да види. У Веру су дошли док је био дан, а потом је превежен у Нови Сад у болницу где је стигао када је већ била ноћ. Критичном приликом у амбуланти није видео друге рањенике нити је у то време чуо да је неки заробљени рањеник убијен нити је видео да је неко заробљен. Једино се сећа да је видео докторку Кокић и медицинску сестру која је ишла са њим. Колико је њему познато окривљени није могао да наређује Бранку Стјепановићу, а ни овај окривљеном, јер су обојица били обични милицајци. Објаснио је да су сви припадали Територијалној одбрани чији је командант био Јован Ребрача. Командир станице милиције је био Бранко Грковић, али не зна када је постављен на то место. Навео је да познаје Зорана Даниловића и управо га је он одвезао прво у Веру, а потом у Нови Сад.

На главном претресу 08.06.2010. године сведок је објаснио да је дана 20.11.1991. године била наведена битка, када је био рањен, па је тај датум по томе добро запамтио. У Тењској полицији је био од првог дана када је основана. Било их је прво од 5-7. Мисли да је окривљени био ту од првог дана, а за Бранка Стјепановића није сигуран да ли је био од првог дана или је дошао мало после, у сваком случају од почетка је био ту. Командат је био Бранко Грковић. Носили су на почетку зелене маскиране униформе. Били су задужени оружјем, имао је аутоматску пушку. Критичног дана су ишли „на чишћење“ у Стари Селеш, када је био рањен. Навео је да је већина из станице полиције, па и окривљени, учествовала у нападу. Не зна да ли је учествовао Бранко Стјепановић, а не зна ни које дужности је обављао тада у полицији. Акција је била завршена негде око подне. Војна прва помоћ - војни санитет га је превезао у амбуланту у Тење, која се налазила у приватној кући. Дневне собе су служиле за прихват и било је лежајева. Не сећа се да ли је постојао сутерен. Навео је да не зна да ли је у амбуланти било још рањеника, пошто је унешен на леђима и стављен на кревет, па је гледао стално у

плафон. Није ништа ни чуо. Ту су биле докторка и сестра. У амбуланти је кратко задржан, петнаестак минута можда пола сата, а кад га је докторка Душанка Кокић превила, дала му инекцију и прикачила на инфузију, носилима су га унели у возило и прва помоћ га је одвезла у Веру. Возач прве помоћи је био Зоран Даниловић, а у возили се налазила сестра Јованка. Навео је да су у Веру стигли за неких пола сата, а где су га задржали неких сат или два када му је извађен гелер, да би потом био пребачен војним возилом у Нови Сад у покрајинску болницу. Док је био у амбуланти нико му није дошао у посету, сазнао је да је касније дошао његов отац. Не сећа се да су дошле његове колеге из станице полиције да га обиђу, јер је био рањен. Објаснио је да је у то време у станици полиције било дежурстава, а правило службе је да када је неко дежуран седи у станици, али у време ратног стања ако је требало да се иде на интервенцију а нема другог није се пуно гледало на то да ли је неко дежуран. Не сећа се да ли је окривљени отпуштен из станице полиције. Чуо је тек касније да је истог дана када је он рањен био рањен и хрватски војник.

Након што је сведоку предочено да је у претходном поступку изјавио да је окривљени отпуштен из полиције, сведок је изјавио да су му момци који су са њим обављали разговор у СУП Пазова рекли да је окривљени отпуштен, па је он прихватио ту њихову изјаву, а можда је направио лапсус.

Сведок Душанка Даниловић, у то време Кокић је, на записнику о испитивању свједока састављеном у Жупанијском суду у Вуковару 28.01.2003. године, изјавила да окривљеног зна из виђења. По занимању је доктор опште праксе, а током 1991. године је радила у амбуланти за цивиле у Тењу. Војне особе је лечио војни доктор у војном стационару који се налазио у другој згради. У време почетка ратних сукоба и током 1991. године окривљеног није виђала и заправо га није видела од 1991. године па надаље. Сећа се да јој је у амбуланти крајем 1991. године био на обради младић који је имао повреду ноге и неко јој је рекао да је из Загорја, али се не сећа ко. Тог младића, старости нешто мање од 30 година, довезао је хитном помоћи њен супруг Зоран рекавши да је рањеника нашао у јарку према селу Селеш или Орловњак. Колико се сећа рањеник је имао резну рану на стопалу, која је била прилично свежа, то јест није била упаљена, те је било потребно само очистити и превити рану. Рањеник је шепао, али је могао самостално да хода. Након што је био превијен у згради амбуланте, преузели су га одмах полицајци, с тим што не може да се сети да ли је то била цивилна или војна полиција. Није видела да ли га стављају у возило и где га воде, пошто је остала је у амбуланти. Обрада је трајала можда 2-3 минута након чега су га одмах одвели. Истакла је да је радила у амбуланти у којој се пружала прва помоћ повређеним цивилним особама и ретко је имала на обради неког од војних особа, значи, радила је већином превијање и тетанусну заштиту. Преко пута амбуланте у Тењу је био војни стационар, који је имао неколико кревета и који је војска користила за краћа лечења у трајању од неколико дана. Тежи рањеници су били транспортовани у Сомбор. Након обраде болесника није издавала никакву лекарску документацију и није заводио у свеску у коју је иначе, заводио редовне пацијенте, а писала је у обичну

свеску, јер службеног протокола није било. Тог младића није нигде завела, из разлога што су напољу чекали припадници тадашње милиције, па је чуди што су дозволили да га превије. Додала је да познаје особу под именом Брања Стјепановић, који је био полицајац пре рата, али га током 1991. године и касније за време ратне операције није виђала и не може да каже да га је видела на дан када је обрађивала наведеног рањеника.

На записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Осијеку 11.09.2009. године, по замолници Окружног суда у Београду, сведок је навела да не познаје окривљеног нити из виђења, чула је за њега, али познаје његовог оца. Навела је да је по струци лекар и да је током јесени 1991. године радила у амбуланти у Тењи, где није ординирао други лекар осим ње. Преко пута ове амбуланте у Тењи је био војни стационар у који су долазили лекари резервисти из Србије, а који нису радили у њеној амбуланти за цивиле. Објаснила је да је цивилна амбуланта у којој је радила била привремено смештена у кућу Петра Будишина у Улици маршала Тита, данас Улица Влатка Мачека све до јуна 1992. године, када је у Вуковару оформљен Здравствени центар „Свети Сава“, док је у Тењи била испостава тог центра у новом објекту. У јесен 1991. године, возач амбуланте, њен супруг Зоран Даниловић је службеним возилом довео рањеника кога је пронашао успут у неком каналу на путу између Тење и Орловњака. Он је имао повреду пете, а коме је заједно са медицинском сестром пружила медицинску помоћ. Не сећа се његовог имена, али оно што је остало у сећању је то да је имао другачији нагласак. Неко од полицајаца, који су дошли по пацијента и који су прегледали његова документа у амбуланти, је рекао да је из Међимурја. Био је одевен у горњи део СМБ униформе. Сећа се, када му је пружена медицинска помоћ, да је у амбуланту ушло неколико цивилних полицајаца из Тење који су јој рекли да морају тог рањеника да одведу у полицију ради испитивања, али се не сећа ко је био међу њима. Не сећа се да су Божидар Шалајић и Бранко Стјепановић, које познаје, били у амбуланти када је одведен рањеник у полицију. Зграда полиције се налазила у Улици браће Јовановић, а сада Улица Свете Ане у Тењи и била је удаљена од ове привремене амбуланте отприлике 200 до 300 метара. Додала је да су у амбуланти у јесен 1991. године у више свезака уводили имена пацијената са кратком назнаком дијагнозе и шта је учињено у амбуланти. Међутим, када је дошло до пресељења у праву медицинску амбуланту те свеске нису понели. Није сазнала шта се касније догодило са рањеником.

На главном претресу од 29.09.2010. године сведок је, пред Жупанијским судом у Осијеку путем видео-конференцијске везе, објаснила да је хрватског војника у цивилну амбуланту довео Зоран Даниловић у возилу марке „Лада нива“ и увео га је у ординацију, али не зна ко је још био са њим у возилу. Истакла је да није видела возило већ само рањеника и Зорана Даниловића. Приликом увођења рањеника у амбуланту био је неко из полиције, али се не сећа ко. Био је рањен у пету, али не зна које ноге и радило се о прострелној рани. Санирали су му повреду, очистили су је и дали су му вакцину против тровања. Полиција је преузела рањеника након што је превијен, али се не сећа да ли је била цивилна или војна полиција. Навела је

да не зна ко га је преузео, а било је више особа. Додала је да је требало да иде даље на хирушку обраду, пошто је то била цивилна амбуланта, међутим, њега је преузела полиција. Не зна где су га одвели. Иначе, хрватски војник је био негде из Загорја, што је запамтила, јер је неко записивао податке. Окривљеног не познаје лично, али познаје његовог оца, је је његова кућа била преко пута куће њене свекрве у истој улици. Зна да је неки Момчиловић био рањен, али не зна ког дана је то било. Амбуланта се налазила у приватној кући на спрат и ту није било рањеника. Улази се у мало предворје из кога се улази у веранду из које се улази у дневну собу са кухињом. Дневна соба је била претворена у приручну цивилну амбуланту за преглед цивилног становништва - пацијената, јер је цивилна амбуланта била недоступна пошто се налазила у близини зоне где се пуцало. Ту се налазио кревет за преглед пацијената, а не кревет за лежање. Значи то није био стационар него амбуланта за прегледање цивила, где је пружана најосновнија лекарска помоћ, а после су пацијенти или ишли кући или даље ако је требало. А у Тењи је постојао војни стационар у цивилној кући преко пута амбуланте, где су долазили војници. Војни лекари су надзирали тај стационар и бринули су се о људима који су лежали у стационару. Углавном су лекари били мушкарци. Не зна да ли са тим стационаром има везе добровољац из Босне. Истакла је да не зна шта се даље догодило са тим рањеником, само да су га преузели и одвезли. Чула је да га је неко убио, али је то „рекла казала“

Сведок Божидар Шалајић је, на записнику о испитивању свједока састављеном у Жупанијском суду у Вуковару 28.01.2003. године, изјавио да је био мобилисан почетком ратних операција 1991. године и прво је био у јединици Територијалне одбране са задатком чувања страже код православног гробља у Тењи, а надређени му је тада био Божо Видаковић, звани „Божо усташа“. У јесен 1991. године је био распоређен у артиљерију. Окривљеног познаје од пре рата и током 1991. године виђао га је ретко у Тењи. Чуо је да је окривљени 1991. године био у полицији у Тењи и да је носио униформу и пушку, али се не сећа да ли је припадао војној јединици или полицији. Сећа се да је пред крај 1991. године стајао на улици у самом центру у Тењи када је поред њега прошло санитетско возило марке „Лада нива“, којим је управљао возач Зоран Даниловић и који је возио мушку особу обучену у униформу различиту од војних и полицијских особа у Тењи. Претпоставио је да је хрватски војник управо због униформе. Мисли да у санитетском возилу није било других особа осим возача и тог војника. Истакао је да се није срео са окривљеним током 1991. године и није га питао да превезе неког усташу. Навео је да те 1991. године није имао сопствено возило нити га је имао његов таст. Није му познато да је било ко у Тењи 1991. године имао возило марке „Застава 750“ зелене боје.

На записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Осијеку 11.09.2009. године, по замолници Окружног суда у Београду, сведок је додао да познаје окривљеног из виђења, те да је за време рата стално био у Тењи. У јесен 1991. године у Тењи је више пута видео окривљеног и мисли да је носио маскирано одело и оружје, али не зна коме је припадао, да ли

полицији или Територијалној одбрани. Сећа се да је половином новембра 1991. године негде око поднева стајао са групицом познаника у центру Тење, када је видео да је наишло санитетско возило амбуланте из Тење којим је управљао Зоран Даниловић. Радило се о прилагођеном возилу санитета марке „Лада нива“. Неко из групе је зауставио Зорана и накратко су са њим поразговарали. У возилу су били Зоран Даниловић и рањеник који је седео на задњем седишту возила и који је био одевен у једнообразну војничку одећу, с тим што не зна припадник чије војске је био. Сећа се да је Зоран рекао да је тог војника покупио успут, из неког канала, јер је био рањен и да га је возио у амбуланту ради пружања медицинске помоћи. У возилу није било других особа осим њих двојице. Амбуланта се налазила у истој главној улици неких 600 до 700 метара од трга где су они стајали, а са ког места се амбуланта не види. Није му познато шта се даље дешавало са рањеником, али је чуо да се по Тењи прича да је тог рањеника убио окривљени Радивој Дарко, с тим што не зна на који начин и где.

На главном претресу од 28.09.2010. године сведок је, пред Жупанијским судом у Осијеку путем видео-конференцијске везе, објаснио да је критичном приликом, када је био напад на Селеш и Орловњак, стајао у центру села, али се не сећа ко је био с њим, када је наишао Зоран возилом хитне помоћи марке „Лада нива“. Он је возио рањеног младића у болницу, која је била удаљена непун километар од места где су стајали. Успорио је због кривине, па су видели у возилу тог младића, који је седео на задњем седишту. Мисли да више никог није било у возилу. Разговарао је са Зораном, који му је рекао да је младића нашао поред пута како лежи рањен. А чини му се да је био рањен у ногу. Младић је био у маслинастозеленој униформи, с тим што се не сећа да је видео ознаке на њој. Касније је чуо да је тај младић убијен. Окривљеног је у то време слабо виђао и мисли да је био у полицији. Навео је да се не сећа да ли су у то време у центру села, где су биле две кафане и два кафића, исти радили, али мисли да нису.

Сведок Зоран Даниловић је, на записнику о испитивању свједока састављеном у Жупанијском суду у Вуковару 28.01.2003. године, изјавио да је током октобра или новембра 1991. године био упућен возилом службеног санитета према месту Селеш, где је била прва борбена линија, а да би превезао Мирослава Момчиловића у амбуланту у Тење. Кретао се путем Тење-Орловњак-Селеш. Када је дошао на пустару Орловњак запазио је са стране поред пута мушку особу обучену у војну СМБ униформу, која је лежала или клечала на земљи. Зауставио је санитет да би га погледао и по потреби повезао. Иза њега се зауставило возило војске ЈНА и из војног возила је изашао официр, који је заједно са њим погледао ту рањену особу. По говору се могло закључити да је рањеник пореклом из краја где се говори кајкавским дијалектом. Официр му је рекао да рањеника повезе и да му се пружи прва помоћ у Тењу, јер је имао повреду на горњем делу ноге, чини му се потколенице. Могао је уз његову помоћ без проблема да уђе у возило. Био је уплашен и по његовом мишљењу се изгубио. Официр је остао у његовом санитетском возилу и заједно су са рањеником дошли до амбуланте, у коју су га официр и он увели. У амбуланти је радила његова супруга. Једно време

се налазио у просторији амбуланте у којој је рањеник обрађиван – превијан, а онда је изашао у ходник, где је чекао официр ЈНА и још неколико војних полицајаца, који су претходно били заједно са њим у војном возилу. Након што му је рана на нози обрађена и завијена, помогли су му да изађе из зграде амбуланте држећи га испод руку са леве и десне стране. Навео је да је он остао у згради амбуланте и видео је како га изводе. У возилу са официром ЈНА није било никога од мештана Тења, већ војна полиција ЈНА, а мисли да су сви били из Суботице. Нема сазнања о томе која војна полиција је одвела рањеника. Окривљеног познаје из виђења и 1991. године га је виђао у Тењу и мисли да је тада био у цивилној милицији. У време када је довежен хрватски рањеник у амбуланту није видео окривљеног нити Бранка Стјепановића. Амбуланта у којој је радила његова супруга је 1991. године заправо била једина амбуланта у Тењу. Преко пута амбуланте у истој улици се налазио војни стационар, у којем су били смештени лакше рањени војници или они у пролазу на ноћ или две. Стационар није имао медицинско особље, нити је служио за опоравак лакше рањених војника.

На записнику о испитивању свједока сачињеног у Жупанијском суду у Осијеку 11.09.2009. године, по замолници Окружног суда у Београду, сведок је објаснио да познаје окривљеног Радивоја, кога зову „Гургула“, али нису блиски. Током јесени 1991. године га је виђао у шареној униформи. Навео је да не зна у ком својству је окривљени носио униформу и шта је конкретно радио. Половином новембра 1991. године се, као возач санитета амбуланте у Тењи, санитарским возилом марке „Лада нива“ кретао из смера Тења у смеру Орловњака, када су га негде на путу према Орловњаку зауставила два официра ЈНА. Изашао је из возила и видео је да у каналу поред пута клечи мушка особа која је имала на себи СМБ униформу слична униформи коју су носили официри ЈНА. Униформа тог мушкарца је била једнобојна и мисли да се радило о униформи хрватске војске. Та особа је имала војничку капу за појасом и мисли да је на капи била хрватска застава, па је схватио да се ради о хрватском војнику који је говорио загорским акцентом. Ова два официра су од њега тражила да одведе тог војника у санитет у Тење, јер је био рањен у ногу. Помогао је војнику да се подигне и увео га у санитарско возило. Та два официра су кренула заједно са њим возилом. Када су дошли у Тење до амбуланте извео је војника и одвео га је у амбуланту, у којој је као лекар радила његова садашња супруга Душанка Кокић. Заједно са њима су ушла и ова два официра, који су били резервисти из Суботице и који су ту били стационирани са својом јединицом. Они су били у амбуланти за време прегледа и пружања медицинске помоћи овом војнику. Након што је том војнику пружена помоћ изашао је из амбуланте и није видео ко га је, када и где одвео. Не сећа се да ли је тада у амбуланти видео и окривљеног. Чуо је да су после у амбуланту дошли полицајци из Тење и да су одвели тог хрватског војника који је био рањен, али није чуо ко је то био. Такође је чуо да је полиција дошла, јер су и они довели неког рањеника - њиховог полицајца. Навео је да није знао да је рањени хрватски војник после убијен, већ је то сазнао касније.

На главном претресу од 28.09.2010. године сведок је, пред Жупанијским судом у Осијеку путем видео-конференцијске везе, објаснио да га је критичном приликом на путу зауставио неки официр војске Југославије, који је ставио хрватског заробљеника у амбулантно возило, те га је он довезао у амбуланту. У његовом возилу су се, осим хрватског заробљеника и њега, налазила двојица резервиста из Суботице. У амбуланти је била војна и цивилна полиција. Хрватског заробљеника, који је био рањен у ногу, је довезао и оставио у амбуланти негде око подне - преподне, где му је медицинску помоћ пружила његова садашња супруга докторка Даниловић у то време Кокић, те га је превила. У амбуланти су се налазили лекари, медицинске сестре и резервисти, а које све не може да именује, с тим што није видео окривљеног и сведока Бранка Стјепановић, који су били у полицији. Не зна шта се даље десило, нити да је нестао, али је мислио да је тог хрватског заробљеника одвезла негде војна полиција. Извели су га, али не зна ко га је одвео и где, с обзиром на то да није био присутан кад је заробљеник одведен. Тог дана је у амбулантиу било довежено још рањеника. Довежен је и Момчиловић, али не зна ко га је довезао, јер он није. У то време је вероватно радила кафана код Дуће.

Након што је сведоку предочено да је први пут када је дао исказ пред Жупанијским судом у Вуковару навео да је један официр пошао његовим возилом са њим, а после тога, пред Жупанијским судом у Осијеку по замолници овог суда 2009. године, је навео да су два официра ишла њиховим возилом, сведок је изјавио да су његовом возилу марке „Лада нива“ били хрватски војник који је седео на задњем седишту и двојица официра, од којих је један чучао у гепеку, јер није могао да седи, а други је био на носилима које је било на седишту до возача.

Након што је сведоку предочено да је његова супруга сведок Душанка Даниловић изјавила да је он сам довезао хрватског војника, сведок је изјавио да је то она рекла и да не зна.

Након што је сведоку предочено да је сведок Божидар Шалајић изјавио да га је видео у Тењу, те да је био сам у возилу са хрватским војником, сведок је изјавио да то није тачно, већ да их је било тројица.

Након што је сведоку предочено да је у исказу из 2003. године пред Жупанијским судом у Вуковару навео да је чуо да је хрватског војника одвезла војна полиција, а у исказу 2009. године, пред Жупанијским судом у Осијеку по замолници овог суда, је навео да га су га одвезли полицајци из Тења, сведок је изјавио да је рекао да су га одвели, али не зна тачно ко га је одвео.

Сведок Јован Ребрача је, на записнику МУП РС Дирекције полиције Управе криминалистичке полиције Службе за откривање ратних злочина од 24.10.2008. године, на захтев Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије, сачињеног на основу члана 504ђ ЗКП-а, навео да је пре почетка рата био милиционар у станици милиције Дарда – СУП Бели Манастир, те му је

била поверена дужност команданта Територијалне одбране за место Тења, коју дужност је обављао до краја децембра 1991. године. Станица милиције у Тењи је оформљена 05.07.1991. године од стране штаба Територијалне одбране Тења са циљем одржавања јавног реда и мира, заштите преосталог хрватског становништва од острашћених појединаца или група и представљала је корак ка успостављању какве такве власти, с обзиром на то да није функционисао ниједан облик власти након напада хрватских оружаних снага 07.07.1991. године. Формирање штаба Територијалне одбране је био начин самоорганизовања српског становништва. За првог командира станице је, на његов предлог, изабран Бранко Грковић, који је раније био милиционар на аеродрому у Осијеку. Саветовао је да ново формирана станица милиције прими пре свега људе који су раније радили у полицији, а таквих је у то време било 5-7, што је било очигледно недовољно у тим условима. Окривљени је био један од таквих и важио је у то време за „жестоког момка“ у Тењи, а у ратно време је почео више да пије и да прави проблеме, због чега је на његово инсистирање био истеран из станице милиције, с тим што се не сећа кад. Навео је да се сећа рањеног хрватског војника чије име не зна, али је као војник био заробљен након сукоба који су се водили око места, то јест економије у Селешу. Војник је био доведен у станицу милиције, која се налазила у приватној кући у Тењи. Позвали су га из станице да види заробљеника. Том приликом је ту било присутно десетак људи. Када је ушао у просторију, где се заробљеник налазио, сео је на столицу поред њега и упитао га је ко је и одакле је. Одговорио му је да је војник хрватске војске, да је мобилисан и да је из места Преграда код Крапине. Пожалио се да је жедан, па је наредио да му дају да пије воду. Неко је донео флашу воде, коју је војник попио готово на искап. Када га је пажљивије погледао видео је да му је била, чини му се, десна нога крвава. Рекао је да се позове доктор, а то је био црн момак пореклом из Босне који се ту кратко задржао, али му се не сећа имена, а који је рањеном војнику, пред њим, пружио прву помоћ. Доктор је рекао да је војник за болничко лечење. Болница, коју су тада користили за лечење рањеника, се налазила у месту Вера. Објаснио је да то у ствари није била болница, већ је у питању војни стационар тадашње Југословенске народне армије. Напустио је станицу и отишао својим послом у уверењу да је њихова сеоска милиција тог рањеног војника транспортовала у стационар у Вери. Никада га нико није известио о војниковој судбини и први пут је чуо током једне кафанске приче, након престанка ратних дејстава 1992. године, да је тај војник хрватске војске можда убијен, али није било назнака ко би могао бити кривац за то убиство.

На записнику пред истражним судијом од 02.07.2009. године сведок је објаснио да се критични догађај одиграо средином новембра у вечерњим часовима око 20,30-21,00 часова, а тада је током дана била и њихова акција заједно са војском. Тог дана је био код команданта Ивановића, након чега се вратио у штаб, тако да је било већ предвече. У то време је био командант територијалне одбране места Тења. У штабу је зазвонио телефон и позвао га је командир станице милиције у Тењу Бранко Грковић да дође у станицу милиције, јер су нашли и тамо довели једног заробљеника. Навео је да нису морали да га зову, али се вероватно нису снашли. Возилом се одвезао до

станице милиције, где је било поприлично људи. У просторији је било сигурно десетак петнаестак људи. Атмосфера је била таква да су се смејали, зафркавали, као да су „терали шегу“ са тим човеком. Био је ту, поред Бранка Грковића, Жарко Марић, мисли и Душан Шимић, те је могао да буде заменик командира Бошко Сурла. Не искључује могућност да је био и окривљени, кога познаје од пре рата, али не може да тврди. Не зна да ли је ту био Бранко Стјепановић. Ту је био и војник за кога су му рекли да су га успут нашли и покупили. Сео је поред тог млађег човека на клупу и питао га је ко је, шта је, откуд он ту, а који му је рекао да су га срели у Антуновцу и да је из Загорја из Преграде код Крапине. Навео је да је приметио да је крвав код ногу, па га је упитао шта му је то, на шта му је човек одговорио да је била борба, да је рањен, те да се уплашио и побегао у кукуруз да сачека ноћ, али је осетио да губи снагу. Уплашио се да ће искрвавити, па је изашао на пут где су га покупили неки српски борци, који су га довели у милицијску станицу. Навео је да је упитао да ли су звали лекара да погледа тог човека, да га превиди, па како нису рекао је да позову лекара. Мисли да је командир милиције Бранко Грковић или дежурни позвао лекара, који је дошао са возачем и једном или две медицинске сестре. Лекар, добровољац из Босне, га је превидео рекавши да би било добро да га пребаце у војни санитет. Објаснио је да је рекао Бранку Грковићу да организује патролу, упитавши ко је дежурни, па да тог човека одвезу тамо. Након тога је отишао. У то време су имали проблем са горивом и возилима. Појаснио је, а пошто је човеку указана прва помоћ, да је требало да га пребаце у војни санитет у Веру, а не у Боботу. Значи, требало је да га предају војсци, али не у Боботи, него у Вери где је био војни санитет. Није било разлога да га воде у Боботу у војну команду Осијечког гарнизона будући да није било сврхе да тамо шаљу рањеног човека. Истакао је да је сигуран да зна шта је рекао односно да човека одвезу да му помогну. Није му познато да ли су тог човека пребацили у амбуланту. Навео је да мисли да је Бранко Стјепановић био у полицији, пошто је он и пре рата био активни полицајац, али није сигуран да је окривљени тад био у полицији, јер је са њим пре тога већ било проблема. Наиме, окривљени је био у полицији, али је командир Бранко Грковић имао проблеме са њим, па а је чак и можда једном ошамарио. Окривљени је упао у две куће, једну која је припадала Немцу, који су ноћу били узнемиравани, физички нападани, те код човека кога су звали „Циркусанер“ у Улици Василије Гаћеша. Објаснио је да 1991. године нису имали никакву могућност покретања поступка против окривљеног, будући да није било државе. Милиција је била формирана почетком јула 1991. године, те мисли да окривљени у новембру већ био избачен из полиције. Иначе, Бранко Стјепановић је имао возило марке „Фиат 1300“, а можда је имао и „Фићу“.

Након што је сведоку предочен део исказа сведока Душанке Даниловић да је тог рањеника довео возилом хитне помоћи њен супруг, након што га је нашао у јарку према селу Селеш, односно Орловњак, кога је она одмах превила, сведок је изјавио да не зна ко га је нашао, мисли да је то Пекез Мићо, који вероватно није био сам.

Након што је сведоку предочен део исказа Бранка Стјепановића да је окривљени тражио од њега возило да превезе усташу до команде војске у Боботи и наредио му да га вози, те да је окривљени био у његовој пратњи и у пратњи Младена Пекеза, а пратња је значила њихово „осигурање“, сведок је изјавио да окривљени није био у позицији да наређује, а да је Младен Пекез био у штабу кувар, бринуо се за гориво и слично, те да није имао никакву наоружану пратњу. Додао је да је Даниловић био возач у првој помоћи, који је довезао тог лекара ради указивања помоћ војнику, те да постоји могућност да га је из полиције довезао у амбуланту.

Након што је сведоку предочен исказ сведока Зорана Даниловића, који није поменуо да је рањеник био у станици милиције, сведок је изјавио да не зна зашто то не помиње, јер је он сигуран 100%.

На главном претресу 08.06.2010. године сведок је додао да је од маја 1991. године командант Територијалне одбране Тења, а тачно зна да је дана 20.11.1991. године била акција код Селеша и Орловњака. Учествовали су војска, територијалци и полиција. Мисли да су у акцији из полиције учествовали Душан Шимић, Мирослав Момчиловић, који је рањен, Жељко Подбарац, Рајко Подбарац, можда и окривљени пошто је некад радио у полицији. Та војна акција је успела, јер су заузели пустару – пољопривредну економију, а акција је трајала кратко, ради се о раним поподневним часовима. Негде предвече га је у штабу телефоном позвао командир полиције Бранко Грковић, који му је рекао да има хрватског заробљеника и позвао га је да дође. Возилом је стигао у станицу милиције, која се налазила у приватној кући, где је затекао доста људи, полицајаца. Пошто је тог дана била акција, борба, објаснио је да су се људи вратили у станицу, то јест била је смена, једни су остали да раде, с тим што је била пракса да људи који су тог дана ратовали иду „кући на одмор“. Имао је утисак да су се шалили на рачун тог заробљеника, који је седео. Сео је поред њега, питао га је одакле је. Сећам се да му је рекао да је из Крапине из Преграде. Упитао га је да ли је добровољац, на шта му је одговорио да је мобилисан и да је морао да учествује. Замолио је за воду пошто је био жедан. Неко је донео флашу воде и војник је доста пио. Пошто је видео да му је десна нога крвава упитао га је шта му је то, а он је рекао да је рањен. Позвали су лекара добровољца из Босне, који му је пружио помоћ. Мисли да је лекара довезао возач и да је са лекаром била медицинска сестра, можда чак и две. Навео је да је питао лекара да ли је повређено нешто витално и да ли може то да санира или не, те да ли је потребно да се одвезе у санитет, али му је лекар рекао да то не може да оцени. Командир станице полиције је рекао да хоће да га преда војној безбедности у Боботи, међутим, он је рекао командиру полиције Бранку Грковићу да заробљеника одвезу у војни санитет у Веру, где ће санирати повреду и видети шта ће даље са њим. Том приликом је ту било још људи тако да Бранко Грковић и он нису били сами. Напоменуо је да не зна да ли је Бранко Грковић издао неку наредбу, пошто је он отишао. Ту ноћ и следећа два дана су имали проблема и погибија. За убиство заробљеника Загорца је сазнао тек децембра 1991. године у кафани, а имали су само њега заробљеника. Не сећа се да је њему о томе био подношен било какав

извештај. Појаснио је да су постојала дежурства, а мисли да су дежурали редом, с тим што су приоритет имали старији, искуснији. Иначе, постојала су два санитета на два места, која су била удаљена од полицијске станице километар или два. Полицијска станица се налазила према излазу из села из правца Осијека према месту Силашу, па се из станице иде у центар непун километар, скреће се десно, па се у тој улици ниже налазио штаб, а са десне стране санитет у једној кући. А био је један у улици лево, удаљеност је отприлике и једног и другог километар ипо - два. Не зна да ли су у том моменту оба санитета била у функцији, мисли да су била у различитом времену. Објаснио је да је станицу полиције у Тењи основао штаб Територијалне одбране 05.07.1991. године. Позвао је Бранка Грковића коме је рекао да сакупи професионалне полицајце, којих није било много, није било довољно, па се прикључило још људи који нису били професионални полицајци. У неком тренутку је био примљен и окривљени, који није био оснивач полицијске станице, али је био у њој од почетка јула 1991. године. Иначе, команда Српске области Славонија, Барања и Западни Срем се налазила у Борову Селу, а команда Југословенске народне армије – Осијечки гарнизон се налазио у Боботи у основној школи.

Након што је сведоку предочено да му је истражни судија предочавао неке наводе сведока који су саслушавани, а да тај заробљеник није ни био у станици полиције, него је одмах одведен у дежурну амбуланту, да га је нашао Зоран Даниловић, који га је одвео у амбуланту, где га је тамо прегледала докторка Кокић, сада докторка Даниловић, што значи да није био у станици полиције и да га није превео некакав добровољац из Босне, сведок је изјавио да му је то речено, те да је 100% сигуран да је заробљеник био у станици милиције, а да је могуће да су га они после одвезли у амбуланту.

Након што је сведоку је предочен исказ Бранка Стјепановића са записника од 11.09.2009. године у делу у коме је навео да су негде половином новембра 1991. године добили информацију у полицијској станици да је доведен рањени хрватски војник у амбуланту у Тење, те му је његов командир Бранко Грковић рекао да је разговарао са Јованом Ребрачом командантом да оду у команду Територијалне одбране, пошто је било потребно да тог рањеника као заробљеника одвезу у штаб крајинске војске; отишао је потом до зграде где је била команда Територијалне одбране у Тењи, где му је Јован Ребрача рекао да треба да доведе заробљеника, из амбуланте у команду војске Републике Српске Крајне у Боботу, па га је упитао да ли има неки превоз да рањеника пребаци у Боботу у команду војске, а он је рекао да има од пунца (таста) возило марке „Застава 750“ зелене боје, којим може да рањеника превезе из Тења у Боботу; сведок Јован Ребрача је изјавио да се тога не сећа, те да се сигурно није радило о Боботи, пошто се радило о рањенику морао је бити издат налог за санитет у Вери. Тај разговор није обавио, јер то није била пракса, а сарађивали јесу. Имали су круг људи који је био у штабу и имали су командира чете, командира полиције, војне полиције, шефа санитета. Додао је да је можда разговарао са Бранком, али му он директно није дао налог да иде за Боботу.

Након што је сведоку Ребрачи предочен исказ сведока Бранка Стјепановића у делу у коме је навео да је окривљени био је при штабу Територијалне одбране код Јована Ребраче и да је припадао обавештајном делу при том штабу, а командир му је био Стево Радаковић, а осим окривљеног ту је био је још и Божо Видаковић, Младен Пекез, те капетан Милован, сведок је изјавио да нису имали такву организацију, окривљени уопште није био при штабу, па ни курир, као ни Божо Видаковић. Сада покојни капетан Милован и Младен Пекез су били, али је Пекез за време рата 1991. године обављао неке друге послове, бринуо је о храни, одећи, гориву.

Након што је сведоку Јовану Ребрачи предочен исказ сведока Бранка Стјепановића у делу у коме је навео, а након што га је обавестио шта се догодило са заробљеником, да је Ребрача упитао окривљеног шта је то „направио“, а на шта му је окривљени одговорио „ко му јебе матер“, сведок Ребрача је изјавио да не зна зашто је Бранко то тако изјавио, а добри су, те да је то најлакше рећи.

Након што је сведоку Јовану Ребрачи предочен исказ сведока Бранка Стјепановића у делу у коме је навео да му је познато да је његов командир Бранко Грковић након ова два догађаја лично отишао код командата Територијалне одбране Тења Јована Ребраче и тражио је од Ребраче да стави под контролу окривљеног, односно да би било добро да га разоружа, а то зна из разговора са Грковић Бранком, сведок је изјавио да је више пута разговарао са Бранком Грковићем, али не у вези онога што прича Бранко Стјепановић. Окривљени није био професионални полицајац и Грковић је с њим имао проблема, јер је волео мало да попије. Пар пута је позван у станицу полиције, Грковић је обављао разговор са окривљеним и чак му је Грковић рекао да је једном ошамарио окривљеног. Разбио је и стакло у полицији. И он је са њим разговарао и говорио му је да се мане алкохола, хулигана и проблема ако хоће да буде у полицији. Објаснио је да, кад милиција има неки већи проблем (углавном убиства), командир милиције га назове или дође у штаб и каже шта се догодило, при том су дневно имали састанак штаба, па му је тако речено да је било убиство неког Стеве Бачића, те се сумњало се да га је убио „Гургула“ (окривљени Радивој Дарко). Сумњало се и да је окривљени био умешан и у убиство неког Мате, Хрвата који је живео у српском делу села, а који је убијен на свиреп, окрутан начин, по ономе како су пронађени трагови, јер је обављен увиђај. Мати су упали у кућу, он је побегао на таван, где је убијен ватреним оружјем и измсакриран. О томе га је обавестио командир милиције. Окривљени је осумњичен и да је са неком групом момака упадао у куће и то за упад у кућу особе коју су звали „Циркусанер“, која се налазила у центру села а коме су узели возило и новац. По његовом сазнању окривљени је избачен из полиције, с тим што не зна кад. Наведено је сазнао од Бранка Грковића, који је рекао окривљеном да више није у полицији. Окривљени у једном периоду био истеран из полиције, па је био поново примљен. У то време нису функционисали тако да су водили дисциплинске поступке, те да је дисциплинска комисија

доносила неку одлуку, већ је све било „вербално“ у смислу да је лицу речено да више не долази.

Бранилац окривљеног је ставио примедбу на исказ сведока наводећи да се изјашњавао о догађајима који нису везани за оптужбу односно превазилазе оптужницу.

Сведок Бранко Грковић је, изјавио да је пред сам рат, када су почеле страже 05.-06.07.1991. године дошао Марко Вукас, кога је послао Јово Ребрача, са молбом да формира станицу. Почео је да тражи професионалне полицајце, којих је у селу било преко 50, од којих су неки радили у Барањи неки у Осијеку. Настојао је да то буде једна хомогена, професионална полиција. Око 15.07.1991. године је то кренуло. Навео је да је он био командир, а полиција је била у саставу Територијалне одбране Тења, чији је командант био Јово Ребрача који му је био надређени. У станици полиције је од њеног почетка затекао неке људе, а међу њима је био окривљени, а кога није хтео да узме, јер није био професионални полицајац. Међутим, Марко Вукас му је рекао да га узме, јер се укључио од првог дана у тај покрет, па га је задржао. Ту је био и Борко Грубовац професионални полицајац из Осијека и Мирослав Момчиловић, па су тако њих тројица отпочели са радом. Мало касније је позвао и Бранка Стјепановића, који је до рата радио у полицији у Осијеку, дошао је и Буквић, нећак Грубовца. Навео је да нико није имао решење да је полицајац, а постојала је можда нека књига евиденција људи који су ту, јер је било ратно стање. Објаснио да су они били цивилна полиција, а војна полиција је основана касније, али је кратко трајала и распала се, па је неколико њих прешло код њега. Село Тења је било прва линија одбране до Осијека. Као припадници полиције на почетку нису имали ништа, били су у цивилу једно двадесетак и више дана, он је био у „рифлама“, а имао је свој службени пиштољ. Десетак униформи им је донео Јово, а које му је дао Аркан. У почетку су имали аутоматске пушке М-48 „Томсон“. Оружје су задуживали у штабу код складиштара. А ако неко пређе у другу јединицу не враћа оружје. Територијална одбрана је била при аутономној области Славонија, Барања и Западни Срем. Објаснио је да су борбе за Селеш и Орловњак две различите борбе, а између тих борби је временски период од месец – месец ипо. Ту је била фарма крава. Био је бочно и са те стране су стално пуцали на њих. Били су тада окружени са свих страна. Орловњак је било прасилиште, фарма свиња, а тек је онда долазио Селеш пустара (газдинство – економија државна). Борба за Селеш је била негде око пада Вуковара, мисли око 18.11. Војска је направила акцију. А Орловњак је био после неких месец дана. У борби за Селеш је учествовала полиција. Наиме, у почетку полиција није учествовала у борбама, али пошто су се људи бунили, почели су да учествују у акцијама односно давао је одређени број људи на добровољној бази. Већином је ишао и он. У нападу на Селеш их је учествовало петнаестак полицајаца, с тим што се не сећа ко је тачно био. Окривљени је можда учествовао, а можда и није. Не зна ни за Бранка Стјепановића. Зна да су учествовали у борби он и Момчиловић. Придодани су једној јединици – резервном саставу на Орловњаку, јер су познавали терен. Ишли су и припадници Територијалне одбране, ишли су

сви заједно, као и резервисти. А и раштркали су се, па не зна тачно ко је све био. Погинуло је 7 људи, њихових сељана из Територијалне одбране. Том приликом је рањен Момчиловић, те тројица момака резервиста из Чоке, па је дошао војни санитет који их је одвезао у Тење. Додао је да је у јединицама српске војске било и добровољаца и из Србије. Негде око подне је борба била завршена, да би потом отишли на Дивош где је нешто „запело“ и где су изгинули људи. О Маријану Плетешу, хрватском заробљенику зна да када се вратио у станицу видео је да у дежурани са дежурним седи неки човек, тачније испред дежурног. Упитао је дежурног, а мисли да је то био Бранко Стјепановић, ко је тај заробљеник и ко га је довео. Рекао му је да су га довели они из Територијалне одбране. Не зна да ли је у том тренутку ту било још некога од припадника полиције, а у дежурани није видео окривљеног. Навео је да је дежурана у којој седи дежурни, мала просторија 2 са 2 м, у којој се налазио писаћи сто. Навео је да је био љут, јер су пар пута довели људе код њих, а они с њима немају ништа. Одмах је назвао Јову, коме је рекао да су довели код њих човека за кога тада још није знао да је рањен, пошто је седео унутра, и рекао је Јови да дође да види. Јово је дошао одмах. А када је Јово дошао заробљеник је устао, па му је Јову представио као команданта села. Седели су у дежурани. Не зна да ли је ту било још некога осим њих и дежурног Стјепановића, ако је био ту. Јово је одмах видео да заробљенику цури крв из колена. Позвали су лекара. Навео је да је Јово питао заробљеника одакле је, а овај му је рекао да је из Загорја. Дошао је лекар добровољац из Сарајева, који је рекао, а када је погледао заробљеника, да би требало да иде у Веру у амбуланту. Јово се задржао ту око пола сата, док је дошао лекар. Навео је да не зна да ли је заробљеник одвежен у амбуланту у Тење, па одатле одмах у Веру. Не може да се сети да ли је заробљеник превијен одмах од стране лекара или је отишао у амбуланту у Тење у којој је радила доктор Кокић сада Даниловић, у којој је радио поменути лекар из Сарајева. Навео је да је Јово упитао ко ће заробљеника одвести возилом. Стјепановић Бранко се јавио да иде, јер је имао од старца возило „Фићу“ зелене боје. Истакао је да су они имали само једно службено возило „Стојадина“. Он је током читавог рата возио своје возило „Пикап“. Не сећа се да ли је још неко кренуо са Стјепановићем, нити да ли је још некога било из полиције у тој просторији, нити како је текло то одвожење. Иначе, Стјепановић је имао аутоматску пушку. Наиме, заробљеник је одвезен, а повратну информацију нису имали. Заробљеник је требало да буде одвезен у војни стационар у Вери, који се налазио према Вуковару и Боботи. Објаснио је да се на раскрсници пре Вуковара десно налази Бобота, а лево Вера. Место Ћелије се налазина удаљености од 6 километара од Тења, у које место се возилом стиже за 10-15 минута. Гробље у Ћелијама се налази на излазу из села Ћелије према Боботи. Навео је да нису јавили команди да долази заробљеник противничке стране, јер нису имали са њима везу те врсте. Као команда села они су хтели заробљеника да одведу у стационар како је рекао лекар, а није била њихова брига шта ће они даље са заробљеником. Једноставно се остави човек у стационар, а не зна да ли ће отићи у команду ради даље размене, да ли ће га пустити или шта већ хоће. Навео је да није имао сазнања шта је било са тим заробљеником. Не сећа се ко му је рекао, да ли Стјепановић или неко други, да је заробљеник одведен.

Навео је да му није поднета званична писмена кривична пријава у вези критичног догађаја ни од стране Стјепановића.

На питање суда како су оставили Стјепановића самог да иде са заробљеним непријатељем, сведок је одговорио да није ишао сам, већ да је неко сигурно ишао с њим, али не зна ко.

Навео је да је окривљени био млад када је дошао код њега у полицију, несташан, те је често ишао код девојке која је била из Пачетине, па га нема десет дана, а буде два три дана, односно мање више није био у станици. Пар пута га је слао код Јове, јер се окривљени није могао „савладати“, па није желео да буде више код њега у полицији, али су га пустили. Окривљеног је једном ваљда гурнуо када му је узео возило, могуће је да је био и шамар, али се не сећа. Окривљени је долазио и одлазио у полицију, а свако је могао да оде када је хтео у другу јединицу, као и да оде и да дође, јер нико није имао решење да је полицајац нити је имао плату. Окривљени је био удаљен из полиције у септембру или октобру 1991. године, тако да новембра 1991. године није био припадник полиције. Додао је да не зна да ли је окривљени био критичном приликом тамо. А нико није био мобилисан или демобилисан, јер се народ самоорганизовао да би се бранио. Нико није имао званичну функцију. Истакао је да плате нису никада даване, али када је обран кукуруз у штабу је донета одлука, у новембру или децембру, да се подели неки динар свим борцима, Територијалној одбрани и свима и народу је чак дато, јер су живели од помоћи Србије. Истакао је да то није била плата.

Након што му је предочено да др Даниловић не зна тог доктора добровољца из Сарајева, сведок је одговорио да је он сигурно радио у амбуланти у Тењи, а да је војни санитет у Тењи формиран тек касније.

Након што је сведоку предочено да је окривљени изјавио да је учествовао у нападу, да је био припадник полиције у то време и да је имао наоружање, сведок је изјавио да је окривљени био у Територијалној одбрани, да је био рат и да је могуће да је имао наоружање, а наоружање му није дао он, већ му је дато у Територијалној одбрани. Пошто се није слагао са окривљеним од првог дана, удаљио га је. Али окривљени је тамо имао колеге, па је долазио код њих, а вероватно је дошао код њих пошто су били заједно у акцији, игром случаја је био заједно са њима, ако је уопште био. Истакао је да мисли да је окривљени прешао из полиције у Територијалну одбрану. Додао је да је чуо да је убијено лице које се презива Бачић, али је постојало више верзија догађаја, али не зна ко га је убио нити су дошли до тог сазнања. Био је извршен и увиђај о чему је сачињена службена белешка. Објаснио је да је прво сликање за службене легитимације било можда 1992. године, али се не сећа.

Након што је сведоку предочено да је сведок Јован Ребрача изјавио да је у просторији где се налазио заробљеник било најмање десетак људи из полиције и да је био жагор, зафркавање и шала, сведок је изјавио да је тога

можда било у другој просторији, пошто је станица била у приватној кући, где је било мало предсобље у коме је била дежурана, а десно су била врата за већу просторију, а у коју они нису улазили, јер се разговор са оштећеним десио у дежурани.

Окривљени је ставио примедбу на исказ сведока у делу који се односи на период у коме је био у полицији и у делу који се односи на време сликања за легитимације, наводећи да је био у полицији до децембра јер је плату за рад у полицији добио у дванаестом месецу, као и да је у децембру 1991. године добио легитимацију са својом фотографијом на којој је писало „полиција САО Крајине“, а да је фотографисање за легитимацију обављено у децембру исте године.

Из дописа хрватског Црвеног крижа од 03.12.1992. године утврђено је да је Маријан Плетеш, од оца Фрање, рођен у Драшковец Гори, општина Преграда, рањен и нестао 16.11.1991. године на Старом Селешу, Селешка циглана, код Тењског Антуновца – Осијек и да је био припадник 130. бригаде хрватске војске (ХВ).

Из дописа Министарства одбране Републике Србије - Војнобезбедоносне агенције од 10.03.2010. године суд је, између осталог, утврдио да се као дан почетка оружаног сукоба на територији Републике Хрватске, сходно члану 264 став 3 Закона о војсци Југославије рачуна дан 17.08.1990. године, а начелник Генералштаба оружаних снага СФРЈ је издао наређење Стр. пов. бр. 53-3 од 11.05.1992. године да се премештање јединица ЈНА заврши најкасније до 19.05.1992. године.

Из записника Жупанијског суда у Осијеку од 23.02.1998. године о извршеној ексхумацији мртвих тела грађана Републике Хрватске страдалих животом у месту Ернестиново и Тења, а сахрањених делом на месном гробљу у Ћелијама, као и службене забиљешке МУП РХ ПУ Осијечко-барањске одјела ратних злочина и тероризма од 09.03.1997. године са скицама локација гробница и положаја тела нађених лешева утврђено је да је дана 23.02.1998. године извршена ексхумација посмртних остатака убијених особа, у месту Ћелије на месном гробљу, а које се налази на излазу из места Ћелије према Боботи са јужне стране пута, те да је означена као локација 2 простор који се налази дуж западног руба гробља смером југ-север где иде дуг канал ширине 10 метара, а од руба канала према истоку за 13 метара па до 18 метара и према северу за 3 метра се налази улегнуће у земљи дубине око 20 цм, а северозападно уз то место видљив је хумак округлог облика размере 5 метара висине у средини до 0,50 метара, а на којој су локацији означеној бројем 2 ископом пронађена два мртва тела. Констатовано да остаци једног скелета леже на десном боку, умрли је у струку пригнут, испружених ногу, рукама испод себе. На остацима тела су остаци одеће, те се распознаје црно-сив џемпер са каро узорком, на доњем делу тела је остатак одоре сивозеленкасте боје са танким смеђим уздужним пругама (Источна Немачка), на ногама су остаци кратких чарапа, једне црне, друге зелене. Констатовано је да недостаје десна потколеница и десна ноговица

одоре од колена на ниже, а кости главе су у деловима. Предметно тело је означено ознаком 158. По мишљењу патолога ради се о мушкој особи старости између 26 и 32 године, висине око 176 и 177 цм, а на скелету је присутан део лобање здјелица, лопатица, ребра, натколеничне кости, те делови пршљенова кичменог стуба. Увидом у копију фотографија приложених уз предметни записник утврђено је да је на фотографијама, између осталог, приказан ближи изглед места на месном гробљу Ћелије, односно локација број 2, те је приказан ближи изглед посмртних остатака тела обележених бројем 1 (ознака 158).

Из записника Секције број 195/98 од 23.02.1998. године који се односи на ексхумацију људских телесних остатака на локацији Ћелије – локација 2, под бројем 158 од стране др Младена Марцикића суд је утврдио да је у закључку наведено да се темељним прегледом анатомских особености скелетних остатака може утврдити да одговара особи мушког пола, просечне висине од 175 до 177 цм, просечне старости од 26 до 32 године, а налази вешеструких прелома на скелету главе и екстремитета указују на насилан начин смрти.

Из дописа (анализе геномске ДНА) Медицинског факултета у Осијеку од 24.06.2001. године са налазом и мишљењем истог факултета - професора др Гордана Лауца суд је утврдио да је извршена ДНА анализа посмртног остатка (зуба) означеног „Ћелије НН 158“ ексхумираног из масовне гробнице у Ћелијама. Изнето је мишљење, а на основу анализе крви Кате Плетеш (RMP-1758) и посмртног остатка (зуба) означеног „Ћелије НН 158“, те биостатистички израчунатог процента вероватности да је Ката Плетеш мајка посмртног остатка означеног „Ћелије НН 158“, а који износи $LR = 39.264,4$ (99,997%), из чега произилази да посмртни остаци „Ћелије НН 158“ припадају Маријану Плетешу.

Из налаза и мишљења вештака медицинске струке др Ђорђа Алемпијевића специјалисте судске медицине од 17.02.2010. године суд је утврдио да је прегледом посмртних остатака Маријана Плетеша, ексхумираних 23.02.1998. године у селу Ћелије, Република Хрватска на месном гробљу из релативно површинске гробнице у којој су нађени посмртни остаци још једне особе, установљене одмакле постморталне промене (скелетизација), фрагментација (недостатак појединих елемената скелета), као и вишеструки преломи костију главе, трупа и удова. На основу расположивих медицинских чињеница не може се поуздано утврдити да ли су констатовани вишеструки преломи костију главе, трупа и удова настали заживотно или посмртно. На основу налаза установљеног прегледом ексхумираних посмртних остатака Маријана Плетеша није могуће са сигурношћу утврдити узрок његове смрти, међутим, уколико су констатовани вишеструки преломи костију главе, трупа и удова настали заживотно, његова смрт је насилна и настала је услед разорења главе и вишеструких повреда трупа и удова. Не може се искључити могућност да су констатовани вишеструки преломи костију главе, трупа и удова, дакле,

разорења главе и вишеструке повреде трупа и удова настали као последица дејства пројектила испраљених из ручног ватреног оружја.

Суд је у потпуности прихватио налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, оценивши га као детаљан, свеобухватан, објективан, јасан и у свему у складу са правилима струке и вештине.

Из Изјаве о поштовању хуманитарних принципа из Хага од 05.11.1991. године утврђено је да је изјава којом се потписници обавезују да ће поштовати и обезбедити поштовање међународног хуманитарног права, те подсећају све оружане формације на њихову обавезу да примењују основне принципе, а између осталог и да се са свим заробљеним лицима, а посебно борцима који су се предали мора хумано поступати. На основу те изјаве из Хага која је потписана од стране председника свих шест република СФРЈ, дана 27.11.1991. године у Женеви представници цивилних и војних органа власти СФРЈ и Хрватске потписали су Меморандум о споразуму где су се између осталог сложили да ће сви заробљени борци уживати третман прописан Трећом Женевском конвенцијом од 12.08.1948. године.

Из Споразума о размени заробљеника, односно особа лишених слобода у оружаним сукобима у Републици Хрватској или у вези са тим сукобима од 20.10.1991. године утврђено је да је предметни споразум постигнут између Владе Републике Хрватске коју заступа Иван Милас, заменик министра одбране и Југословенске народне армије коју заступа генерал потпуковник Андрија Рашета, а којим споразумом су се обе стране обавезале да ће све претходно набројане категорије особа, а то се односи на заробљенике, одмах ставити под заштиту међународног Црвеног крста, те у погледу третмана и смештаја у свему удовољити категоријама и стандардима Женевске конвенције о поступању с ратним заробљеницима од 12.08.1949. године и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних сукоба (Протокол II) од 1977. године.

Из наредбе строго поверљиво број 1614-82/81 од 18.11.1991. године издате од стране генерала пуковника Животе Панића, утврђено је да је између осталог, наредио да ће се у извршењу задатака из наредбе, као и у свим дејствима у зони ангажовања јединица прве војне области на разбијању усташких снага у свему придржавати Женевске конвенције о ратним заробљеницима.

Из извештаја из казнене евиденције за окривљеног Републике Хрватске Министарства правосуђа Управе за казнено право Одјела за казнену евиденцију Ур. бр. 514-05-01-01-09-02 од 22.12.2009. године суд је утврдио да је окривљени неосуђиван.

Разматрајући надлежност овога суда, те да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано је да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у

Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и међународног права, одређена у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије (која дела су одређена такође, у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, због чега је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

Потребно је напоменути да је специфичност кривичног поступка који за предмет има кривично дело ратни злочин у томе да су предмет утврђивања, по правилу, догађаји који су се одиграли пре више од десет година, да након догађаја нису фиксирани материјални трагови, или уколико јесу, нису сачувани, те су искази сведока често једно од главних доказних средстава. Стога је неопходно да се подробније анализира веродостојност ових исказа и поузданост чињеница које се из њих утврђују, имајући у виду разлике и противуречности и то како о околностима под којима су се одиграли догађаји и шта је претходило истима, тако и о лицима која су њихови учесници.

Кривично дело које је предмет овог поступка, учињено је пре деветнаест година, сведоци су често и по неколико пута саслушавани у току свих ових година, те је немогуће очекивати да о појединостима догађаја, њиховој хронологији, чињеницама које су претходиле том догађају, исказују на потпуно сагласан начин. По мишењу суда, управо би у великој мери сагласни искази упућивали на чињеницу да су сведоци усаглашавали исказе за потребе поступка, да су припремани. Протек времена од догађаја јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, посебно они детаљи који ни по чему нису карактеристични да бих их сведоци памтили толико дуги временски период, али што не значи да је услед тога нужно обеснажено његово сведочење о главним и одлучним чињеницама, те да не говоре истину, а ситне неподударности обавезно цео исказ чинити непоузданим. Суд је стога посветио посебну пажњу анализи исказа сведока не дозволивши да се, уколико се појави сумња у веродостојност и поузданост исказа сведока, то тумачи на штету окривљеног. У конкретном случају неопходно је имати у виду и чињеницу да постоји само један непосредни очевидац догађаја, сведок Стјепановић Бранко, који може да се изјасни о истом, (осим наравно самог окривљеног), а који сведок је у сва три исказа о одлучним и битним чињеницама које се односе на лице које је извршило предметно кривично дело, време, место и начин извршења кривичног дела, говорио доследно и индентично, због чега ситне неподударности у његовим исказима, због протекла времена и неких детаља који нису карактеристични не доводе у сумњу његов исказ, нити су га у том делу, који се односи на битне и одлучне чињенице, могле учинити непоузданим и неуверљивим.

Наиме, ценећи исказе сведока, те на основу утиска који су они непосредно оставили на суд, могу се уочити разлике у исказима између појединих сведока. Суд је у неколико случајева приликом испитивања сведока покушао да предочавањем исказа једног сведока другоме, као и одбрану окривљеног, па и предочавањем њиховим сопствених исказа, који су дати у различитим, чак јако дугачким интервалима (прве исказе су поједини сведоци дали 2003. године, а неки 2008. године) отклони одређене противуречности у њиховим исказима, али ови покушаји углавном нису уродили плодом, очигледно као резултат великог протеча времена и свих поменутих околности, те је суд закључио да евентуално суочења и поновна испитивања сведока не би утицала на доношење другачијег закључка у односу на утврђивање релевантних чињеница. При томе, свакако треба имати у виду да се углавном ради о сведоцима који су саслушавани путем видео-конференцијске везе, а који живе у Републици Хрватској.

Стога, суд закључује да разлике у исказима сведока при описивању детаља догађаја и околности, посебно оних некарактеристичних да би се памтили дуги низ година не могу а priori да буду разлог за закључак да је целокупно сведочење одређеног сведока непоуздано или да је због закључка да је његово сведочење у односу на одређене околност и чињенице непоуздано, то сведочење непоуздано и у односу на све друге чињенице и околности. Из већ наведених разлога било је и ситуација када је суд прихватио, оценивши га као поуздан, исказ сведока у вези неких околности и чињеница, иако се на његово сведочење о другим околностима и чињеницама није ослонио сматрајући да је исказ сведока у том делу непоуздан. Суд је приликом оцене веродостојности и поузданости исказа сведока највећу пажњу поклатио управо противуречностима у деловима исказа сведока о одређеним околностима и чињеницама у вези критичног догађаја и онеме што је претходило истом, ценећи их како појединачно, тако и у вези са свим осталим доказима.

Међународна правна помоћ пружена је у складу са одредбама Уговора између Савезне Републике Југославије и Републике Хрватске о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима закљученог 15.09.1997. године, који је ступио на снагу 28.05.1998. године.

Одредбом члана 14 Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, прописано је да ако није могуће обезбедити присуство сведока и оштећеног на главном претресу, њихово испитивање се може вршити путем видео-конференцијске везе.

Саслушање сведока путем видео-конференцијске везе обављено је на начин предвиђен одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и Другог додатног протокола уз ову Конвенцију – члана 9. Свакако се ради о изузетку од начела непосредности предвиђеног у члану 352 ЗКП, али с друге стране оно га и поштује, јер се саслушање остварује путем техничке везе током суђења, а сви учесници у

поступку могу да, у кривично-процесном смислу, остваре ону врсту процесне комуникације са сведоком која је иначе могућа када та лица дају исказ док су физички присутна у судници, као што је странкама било у потпуности омогућено постављање питања, с обзиром на то да се ради се о лицима са пребивалиштем у иностранству, који су из разлога немогућности или отежаног доласка или неспремности да приступе пред Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине, према својим наводима, одбили да дођу у Београд и прихватили да сведоче путем видео-конференцијске везе, а ради се о исказима сведока који су веома значајни за утврђивање чињеничног стања, тако да су, по оцени суда, задовољени сви критеријуми за прихватање оваквог начина саслушања сведока у конкретним случајевима.

Веће овог суда је на сагласан предлог странака на основу одредбе члана 337 став 2 ЗКП прочитао исказ оштећене Јожице Гајшак и налаз и мишљење вештака медицинске струке др Ђорђа Алемијевића, иако сведок и вештак нису позвани на главни претрес.

Анализом и оценом свих изведених доказ, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, као и одбраном окривљеног, суд је на основу начела слободног уверења у оцени доказа о чињеницама, на основу одредби члана 18 и 352 ЗКП, закључио да је окривљени Радивој Дарко извршио описане радње у време, на место и на начин како је то описано у изреци пресуде, те да је одговоран за учињено дело.

Током поступка несумњиво је утврђено да се критични догађаји који је предмет оптужнице одиграо у време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Хрватске у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), и то с једне стране између оружаних снага Југословенске народне армије (ЈНА), јединица Територијалне одбране и милиције „САО Славонија, Барања и Западни Срем“ и с друге стране оружаних формација Републике Хрватске, на подручју општине Тења, након оружаног сукоба код Селеша и Орловњака, између ЈНА, Територијалне одбране Тења и милиције у саставу Територијалне одбране Тења, с једне стране и хрватске војске (ХВ), са друге стране. Наведено произилази из одбране окривљеног и исказа саслушаних сведока Јована Ребраче, Мирослава Момчиловића, Бранка Стјепановића и Зорана Даниловића.

Није спорно да је на територији тадашње Републике Хрватске, која је формалноправно критичном приликом још била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ) трајао сукоб који није имао карактер међународног сукоба, јер је Република Хрватска од међународне заједнице призната као самостална држава током 1992. године, при чему се као званични податак о почетку оружаног сукоба на наведеној територији узима дан 17.08.1990. године, што произилази из дописа Министарства одбране РС - Војнобезбедоносне агенције од 10.03.2010. године.

Суд је као неспорну чињеницу утврдио и то да се инкриминисани догађај одиграо 20.11.1991. године, а након оружаног сукоба код Селеша и Орловњака, између ЈНА, Територијалне одбране Тења и милиције у саставу Територијалне одбране Тења, с једне стране и хрватске војске (ХВ), са друге стране. Наведене чињенице то јест да је оружани сукоб код Селеша и Орловњака био баш 20.11.1991. године произилази из исказа сведока Мирослава Момчиловића који је децидно навео да је наведени датум запамтио баш по томе што је критичном приликом рањен, као и из исказа сведока Ребрача Јована, који је навео да је тога дана 20.11.1991. године била баш та акција која је била припрема за другу већу акцију, док су остали саслушани сведоци као и сам окривљени навели да се та битка одиграла средином новембра 1991. године. Суд је неспорно утврдио да је у наведеној борби код Селеша и Орловњака дошло до рањавања бораца обе стране у сукобу, па је тако на српској страни рањен сведок Мирослав Момчиловић, а на хрватској страни Маријан Плетеш, који је том приликом и заробљен од стране припадника српских оружаних формација. Неведено произилази из исказа саслушаних сведока Ребраче, Грковића, Момчиловића, Даниловић Зорана и Стјепановића, те из дела одбране самог окривљеног који је навео да је учествовао у наведеној борби и да је тада рањен Мирослав Момчиловић.

Неспорно је да се статус ратног заробљеника не појављује у унутрашњем (немеђународном) сукобу, осим ако се стране у сукобу не сагласе да тај статус обезбеде лицима који су лишени слободе. Из писмених доказа прочитаних на главном претресу и то: Споразума о размени заробљеника, односно особа лишених слобода у оружаним сукобима у Републици Хрватској или у вези са тим сукобима од 20.10.1991. године који је постигнут између Владе Републике Хрватске и Југословенске народне армије, Наредбе команде прве војне области од 18.11.1991. године, која је била неспорно надлежна за тај део ратишта, као и из Изјаве о поштовању хуманитарних принципа из Хага од 05.11.1991. године произилази да су цивилни и војни органи власти СФРЈ пристали да припаднике хрватских оружаних снага сматрају ратним заробљеницима, према којима се има применити III Женевска конвенција о поступању са ратним заробљеницима. Наведено говори о томе да је постојао договор око статуса лица лишених слободе, да се исти третирају као ратни заробљеници. Како је Маријан Плетеш био припадник 130. бригаде хрватске војске, тј. оружаних снага једне стране у сукобу, који је пао под власт непријатеља – српске стране у сукобу, то је покојни Маријан Плетеш био ратни заробљеник, чега је окривљени Радивој Драко био свестан, јер су га сви третирали као ратног заробљеника, с обзиром на то да и сведоци говоре о покојном као ратном заробљенику и то сведок Јован Ребрача на главном претресу од 06.05.2010. године сво време говори о Маријану Плетешу као заробљенику (на пример страна 11/41 транскрипта), као и на записницима од 24.10.2008. године и 02.07.2009. године, те сведок Бранко Грковић такође на главном претресу од 29.09.2010. године (страна 14/33), као и сведок Бранко Стјепановић на главном претресу од 28.09.2010. године (страна 8/28 транскрипта), а кога као таквог третирају и спроводе га уз оружану пратњу у команду у Боботу.

Суд је разматрајући статус окривљеног утврдио да је кривично дело извршио у време наведеног оружаног сукоба, а након борбе код Селеша и Орловњака између оружаних снага хрватске војске и оружаних снага ЈНА, Територијалне одбране и милиције у саставу Територијалне одбране, при чему је окривљени Радивој Дарко био припадник милиције у саставу Територијалне одбране Тења, значи припадник српске стране у сукобу. Чињеницу да је окривљени био припадник милиције у саставу Територијалне одбране критичног дана и да је учествовао у борби код Селеша и Орловњака суд је извео из саме одбране окривљеног, у ком делу ју је прихватио као искрену и уверљиву, а што је потврђено и исказом сведока Мирослава Момчиловића који је на главном претресу од 08.06.2010. године изјавио да је већина из станице учествовала у нападу на Селеш, па и окривљени, док сведок Бранко Грковић не искључује могућност да је окривљени учествовао у борби за Селеш.

Имајући у виду наведено суд није прихватио исказе сведока Бранка Грковића у делу у коме тврди да је окривљени пре критичног догађаја био избачен из милиције, као и сведока Ребраче који верује у ту могућност, при чему сведок Грковић помиње и то да је окривљени био избачен знатно раније, месец или два пре критичног догађаја, оценивши их у том делу као неубедљиве и неживотане, из разлога што је оповргнут одбраном окривљеног који је изричито навео да је новембра 1991. године био у милицији, ком делу његове одбране је поклатио веру као јасном, логичном и животном, те поткрепљеном наводима сведока Мирослава Момчиловића који је навео да је већина из станице милиције учествовала у наведеној борби, па и окривљени, као и наводима сведока Божицара Шалајића који је навео да је окривљени у јесен 1991. године носио маскирано одело и оружје, те мисли да је био у милицији, а које наводе сведока је суд прихватио као међусобно сагласне и јасне, а из којих навода произилази јасан закључак да је окривљени био припадник милиције критичном приликом, што тврди и сам окривљени. Поред тога и сведок Ребрача наводи да је окривљени био избачен из полиције, али није знао у ком периоду. Суд је мишљења да су у том дели искази сведока Јована Ребраче и сведока Бранка Грковића срачунати на то да избегну евентуалну сопствену одговорност због издавања наредбе да се заробљеник одведе у Боботу (не у Веру како су покушали да истакну) и поверавања тог задатка не само сведоку Бранку Стјепановићу него и окривљеном, с којим су, по њиховим наводима, већ имали проблема, јер је још у то време био сумњив за два убиства и за улажење у више кућа и одузимање возила и новца. Због свега тога, не желећи да буду доведени у било какву везу са окривљеним, да су му били надређени, и то Бранко Грковић – командир милиције у Тењи, коме је био надређен Јован Ребрача – командант Територијалне одбране Тења, при којој је била полиција Тења, су дали такве исказе који од стране суда у том делу нису прихваћени.

Суд је ценио одбрану окривљеног који није признао извршење кривичног дела које му је стављено на терет изјавивши да хрватског војника Маријана Плетеша никада није видео, па суд тако дату одбрану није прихватио оценивши је као неуверљиву, неживотну, неискрену и срачунату

на избегавање кривичне одговорности. Наиме, његова одбрана је оповргнута исказом сведока Бранка Стјепановића који је једини очевидац догађаја (убиства хрватског заробљеника Маријана Плетеша) и који је у сва три своја исказа био доследан у погледу битних и одлучних чињеница (ко је, када, где и на који начин убио заробљеника Маријана Плетеша). Наведени искази сведока Стјепановића у погледу одлучних чињеница сагласни су са деловима исказа сведока Зорана Даниловића, Душанке Даниловић и Божицара Шалајића о чему ће касније бити речи, као и дописом хрватског Црвеног крижа од 03.12.1992. године, записником Жупанијског суда у Осијеку о ексхумацији мртвих тела сахрањених делом на месном гробљу у Ћелијама од 23.12.1998. године, записником секције број 195/98 од 23.02.1998. године, дописом Медицинског факултета у Осијеку од 24.06.2001. године са налазом и мишљењем истог факултета, службеном забелешком од 09.03.1997. године са скицама лица места, те налазом и мишљењем вештака медицинске струке др Ђорђа Алепијевића, које све доказе је суд прихватио као међусобно непротивуречне, валидне и јасне.

Наиме, из сва три исказа сведока Бранка Стјепановића јасно произилази да му је наведеног дана након битке за Селеш и Орловњак, сведок Јован Ребрача, командант села и ТО, рекао да рањеног хрватског заробљеника одвезе из амбуланте у Тењи у војну комаду у Боботу, па је он у намери да то учини приватним возилом свога таста марке „Фића“ зелене боје кренуо за Боботу, и да је са њим као оружана пратња кренуо окривљени Радивој. То је потврђено делом исказа сведока Грковића који је навео да се сведок Стјепановић, који је по његовом мишљењу тада био дежуран, сам јавио да пребаци заробљеника возилом, јер је имао зеленог „Фићу“ свога таста, и да је неко сигурно ишао са њима, али не зна ко. То се поклапа и са делом исказа сведока Ребраче у коме је навео да је Грковић Бранку рекао да организује патролу за пребацивање заробљеника, питавши га ко је дежурни (Стјепановић). Из исказа сведока Стјепановића произилази да су он и окривљени отишли до амбуланте у Тењи и рекли су докторки Даниловић тада Кокић да су дошли по заробљеника да га воде у команду у Боботу, а која им га је предала, те су заробљеника „ставили“ у возило, при чему је заробљеник ходао храмљући и придржавао се за њега. То је потврђено делом исказ сведока Душанке Даниловић из кога произилази да су заробљеника, за кога зна да је био из Загорја и сећа се да је имао другачији акценат, у амбуланти одмах након превијања преузели цивилни полицајци из Тења (записник од 11.09.2009. године), који су јој рекли да морају да га одведу, као и делом исказа сведока Зорана Даниловића из кога произилази да су заробљеника, након што му је превијена рана, преузела два униформасана лица, а касније је чуо да су то били полицајци из Тења, како је навео на записнику од 11.09.2009. године, што је суд прихватио, и одвела до возила помогавши му тако што су га држали испод руке (записник од 28.01.2003. године).

Такође, из првог исказа сведока Бранка Стјепановића произилази и то да је окривљени, када су успут пролазили поред гробља у месту Ћелије, тражио од њега да заустави возило, након чега је окривљени хрватског

заробљеника извео из возила и у близини улаза на гробље је испалио у њега рафал из аутоматске пушке коју је носио са собом и убио га, а када је сведок Стјепановић упитао окривљеног зашто је то учинио, овај му је одговорио „ко му јебе матер усташку“, да би га потом оставили на том месту, где се у непосредној близини налазила масовна гробница у коју су у то време бацали, сахрањивали тела особа чији се идентитет није знао. Наводи сведока Бранка Стјепановића да је окривљени убио заробљеника на наведеном месту у близини улаза на гробље у Ћелијама, а где се налазила масовна гробница, потврђени су и тиме што су остаци тела Маријана Плетеша пронађени и ископани из једне масовне гробнице која се управо налази у непосредној близини места где је убијен, а што је утврђено из записника о извршеној ексхумацији од 23.02.1998. године, записника секције број 195/98 од 23.02.1998. године и службене белешке од 09.03.1997. године са скицом лица места. Ти наводи су у описаном делу посебно поткрепљени налазом и мишљењем вештака медицинске струке др Ђорђа Алемпијевића који није искључио могућност да су констатовани, између осталог, вишеструки преломи костију трупа покојног, дакле вишеструке повреде трупа, а уколико су настали заживотно, настали су као последица дејства пројектила испаљеног из ручног ватреног оружја, због чега је смрт Маријана Плетеша насилна и настала је услед наведених повреда. Чињеница је да вештак није могао поуздано да утврди да ли су, између осталог, вишеструке повреде трупа (и других делова тела) настале заживотно или посмртно, (не искључује могућност да су те наведене повреде настале заживотно). У прилог закључку суда да су повреде по телу – трупу Маријана Плетеша заиста настале заживотно и то као последица дејства пројектила испаљених из ручног ватреног оружја говори и исказ сведока Бранка Стјепановића који је на записнику од 12.02.2003. године навео да је окривљени испалио рафал из аутоматске пушке у прса заробљеника, који је пао на земљу, роптао и након пар минута преминуо, као и на записнику од 11.09.2009. године када је навео да је окривљени испалио рафал у тело покојног који је пао као „покошен“, који део исказа сведока Стјепановића је суд прихватио, будући да је у сагласности са налазом и мишљењем именованог судаког вештака.

Да се конкретном приликом радило баш о Маријану Плетешу утврђено је из исказа сведока Душанке Даниловић која описује заробљеника као младог човека из Загорја – Међумурја, који је млађи од 30 година и који је рањен у ногу, сведока Даниловић Зорана да је заробљеник говорио загорским акцентом и да је рањен у ногу, сведока Стјепановића и Грковића да је заробљеник рањен у пределу ноге и да је из Загорја, као и сведока Ребраче који спомиње баш Преграду као место одакле долази заробљеник, а одакле је покојни Маријан Плетеш. Имајући у виду све те личне карактеристике које се поклапају са Плетешовим, као и да се време и место нестанка и рањавања покојног Плетеша поклапа са временом и местом заробљавања рањеног хрватског заробљеника јасно је да се критичном приликом радило о заробљенику Маријану Плетешу припаднику 130. бригаде хрватске војске, а не о неком другом заробљеном војнику, посебно када се томе дода исказ сведока Ребраче да другог заробљеника осим рањеног Загорца нису ни имали (страна 13 транскрипта од 08.06.2010.

године). Уосталом да је критичном приликом убијен Маријан Плетеш међу странкама није ни било спорно.

Суд је прихватио исказ сведока Стјепановић Бранка, да 2003. године, у делу у коме је навео да је возило којим је управљао зауставио код гробља у Ћелијама, на захтев окривљеног који је потом из возила извео хрватског заробљеника и убио га, не само због тога што је наведени исказ давао 2003. године, када му је сећање било боље очувано него касније када је протекло још додатних 6-7 година већ и због тога што је нелогично и неживотно да неко ко има статус ратног заробљеника у једном таквом сукобу какав је био на подручју Хрватске, може да дозволи себи да тражи да изађе из возила ради вршења нужде, после само пар минута вожње и то баш код гробља. По мишљењу суда, логичније је да окривљени тражи да сведок заустави возило баш на том месту, где се налазе раније ископане масовне гробнице, да би баш у непосредној близини истих убио заробљеног војника, знајући да ће његово мртво тело бити бачено у неку од гробница и ту закопано, што је на крају и урађено.

Суд је поклатио веру као животним, уверљивим, истинитим и веродостојним наводима сведока Бранка Стјепановића, који се истоветно и доследно изјашњавао о главним и одлучним чињеницама, посебно што су исти сагласни са осталим изведеним доказима и то записнику о извршеној ексхумацији од 23.02.1998. године, записнику секције број 195/98 од 23.02.1998. године, службеној белешци од 09.03.1997. године са скицом лица места и налазом и мишљењем вештака медицинске струке др Ђорђа Алемпијевића. Чињеница је да се сведок Бранко Стјепановић у погледу неких мање важних и карактеристичних детаља изјашњавао различито посебно у погледу места где је добио наредбу од сведока Јована Ребраче да се превезе заробљеник и под којим околностима, да ли је окривљени или хрватски војник тражио да заустави возило код гробља у месту Ћелије ради вршења мале нужде, да ли је сутрадан, по критичном догађају, отишао на гробље у Ћелијама да види где је убијени хрватски заробљеник или не, али су те разлике по мишљењу суда разумљиве и нормалне, с обзиром на протек времена од критичног догађаја од скоро двадесет година, те интервала давања исказа од по неколико месеци и година јер је први исказ дао 2003. године након дванаест година, други исказ је дао 2009. године након осамнаест година, а трећи 2010. године након деветнаест година од критичног догађаја. Суд сматра да протек времена од скоро двадесет година свакако доводи до тога да сећање бледи, да се многи детаљи догађаја заборављају, поготово они некарактеристични, па се не може очекивати да се сваки пут исприча иста прича са истим детаљима и да све околности случаја и детаље сведок памти толико дуги низ година, што би, у том случају, довело у сумњу такав исказ, као да је сведок припреман. С друге стране, због тих неподударности око неких детаља који нису очигледно карактеристични не може се обезвредити сведочење сведока и посумњати у поузданост и истинитост његовог исказа, тим пре што се о битним и кључним чињеницама изјашњавао доследно, описујући догађај онако како је он запамтио да се одиграо, које чињенице са другим изведеним доказима чине складну и

логичну целину, односно да је сведок Стјепановић са окривљеним извео из амбуланте заробљеника, да су га ставили у возило марке „Фића“ зелене боје у намери да га одведу у команду у Боботу, те да је током пута окривљени тражио од сведока да заустави возило код улаза на гробље у месту Ћелије из кога је извео заробљеника, па га је одвео мало даље где је испалио рафал у њега и на тај начин га лишио живота, а потом га на том месту где је остао да лежи остављају и одлазе, при чему окривљени на питање сведока зашто је то урадио овај одговара истоветно као што је касније одговорио сведоку Ребрачи.

При том, када су сведоку Стјепановићу предочене одређене чињенице о којима се различито изјашњавао, он их се сети, као на пример колико седишта има возило марке „Фића“ односно да је имало три седишта, (није имао десне предње седиште), што све говори у прилог томе да је дуг временски период од критичног догађаја учинио своје, па се са сигурношћу не може одмах да се сети неких, вероватно за њега, мање важних детаља, већ их се сети након што му се предоче делови његових ранијих исказа или се поједних детаља чак уопште не сећа ни након предочавања. Разлика у исказу да ли је видео тренутак када је окривљени испалио рафал из аутоматске пушке у заробљеника како је навео на записницима од 12.02.2003. године и 11.09.2009. године или да ли је само чуо кратак рафал како је навео на главном претресу од 28.09.2010. године није од утицаја на другачију одлуку суда, из разлога што је сведок Стјепановић, како сагласно наводи у сва три своја исказа, а након што је окривљени испалио рафал у заробљеника, изашао из возила и пришао заробљенику који је, по наводима именованог сведока, изрешетан лежао, а након тога пред њим преминуо.

Суд није прихватио ни наводе окривљеног да је био у сукобу са децом сведока Стјепановића, јер је сведок такве наводе демантовао, изјавивши да нико у његовој породици није имао сукобе са окривљеним, па ни он сам (страна 16 транскрипта од 28.09.2010. године), на који део исказа окривљени Радивој не само да није имао примедби него чак сведоку није поставио ниједно питање, а на околности које је изнео. Штавише, окривљени Радивој није имао ниједну примедбу на целокупни исказ сведока Стјепановића, нити му је поставио било какво питање којим би поткрепио своју одбрану и оповргао исказ сведока Стјепановића, који га директно терети, осим питања: „Да ли су у жару великих борби, 1991. године, радиле кафане у Тењи?“. Како сведок Стјепановић није имао разлога да неосновано терети окривљеног, то је суд прихватио његове исказе у погледу одлучних чињеница, а како је то наведено у изреци пресуде, због чега је одбрану окривљеног у том делу оценио као нелогичну, неуверљиву и срачунату са циљем да се избегне кривична одговорност, а што је по мишљењу суда учињено на доста несигуран и неуверљив начин.

Суд је имао у виду наводе сведока Душанке Даниловић дате на записнику од 28.01.2003. године и на главном претресу од 29.09.2010. године да не зна да ли је хрватског војника одвела војна или цивилна полиција, али је имао у виду и то да је она здравствени радник, па није ни дужна да зна

која је разлика између цивилне и војне милиције почев од униформе па надаље, при чему се очигледно ради о цивилној милицији, с обзиром на то да је сведок Бранко Грковић изјавио да је војна милиција касније формирана, а у односу на критични догађај, што је у складу са каснијим наводима сведока Душанке Даниловић датим на записнику од 11.09.2009. године када је навела да су у амбуланти ушли цивилни полицајци из Тења који су јој рекли да морају да одведу заробљеника.

Нису прихваћени наводи сведока Зорана Даниловића са записника од 28.01.2003. године у делу да је заробљеника одвела војна полиција, као што нису прихваћени ни наводи са главног претреса од 28.09.2010. године у делу у коме је навео да мисли да је заробљеника одвезла војна полиција, из разлога што су противуречни његовом исказу у том делу датом на записнику од 28.09.2009. године када је навео да су у амбуланту дошли цивилни полицајци из Тења и да су одвели хрватског војника, којем исказу је суд поклатио веру с обзиром на то да је у том делу сагласан и исказу сведока Бранка Стјепановића и сведока Душанке Даниловић од 11.09.2009. године, које исказе је суд у том делу прихватио као међусобно сагласне, валидне, логичне и животне.

Суд није прихватио исказ сведока Јована Ребрача у делу у коме је навео да је Бранку Грковићу рекао да се хрватски заробљеник одведе из станице милиције у санитет у Вери ради указивања помоћи, те да је заробљенику пружена помоћ у станици милиције од стране лекара добровољца из Босне јер му је нога била крвава, а да наредбу није издао директно сведоку Бранку Стјепановићу, с којим је можда разговарао; као што није поклоњена вера ни исказу сведока Бранка Грковића у делу у коме је навео да је у дежурани у милицијској станици видео хрватског заробљеника, те да је на његов позив дошао и Јово Ребрача, који је позвао лекара добровољца из Босне због заробљеника коме је крварило колело, с тим што не зна да ли је заробљеник одвежен у амбуланту у Тење, па одатле одмах у Веру, нити да ли је превијен од стране тог лекара добровољца, али је требало да се превезе заробљеника у санитет у Веру. Ово из разлога што су такви наводи оба именована сведока неуверљиви, нелогични и оповргнути другим изведеним доказима. Прво, део исказа да је била наредба да се заробљеник превезе у санитет у Веру оповргнут је исказом сведока Бранка Стјепановића који је децидно навео да је сведок Јово Ребрача наредио да се заробљеник из амбуланта превезе у команду војске у Боботу, што је сасвим логично пошто се тамо налазила команда Осијечког гарнизона која је надлежна да одлучи шта ће учинити даље са заробљеником. По мишљењу суда није било разлога да се заробљеник води у војни санитет будући да му је пружена помоћ од стране докторке Даниловић тада Кокић која је санирала рану, а очигледно се радило о лакшој повреди пете, пошто је заробљеник могао самостално да се креће иако је шепао што произилази из исказа сведока Душанке Даниловић, Зорана Даниловића, Бранка Стјепановића. Такође, нејасно је коме би заробљеника предали у Вери, јер је то место служило за указивање лекарске помоћи, а не за пријем заробљеника. Због тога апсурдно делују наводи сведока Бранка Грковића да их није било брига шта ће у стационару у Вери,

када им предају заробљеника, с њим радити и не зна да ли ће га одвести у команду ради даље размене или ће га пустити. При том је нелогично и неживотно и то да ако је већ требало да превезу заробљеника у санитет (стационар) у Вери ради указивања лекарске помоћи, у шта су на неуверљив начин покушали да сведоци Јован Ребрача и Бранко Грковић увере суд, онда је нелогично што су заробљеника спроводили у пратњи два наоружана стражара обичним приватним путничким возилом. Друго, део исказа наведених сведока да се заробљеник налазио у станици милиције у дежурани где му је наводно указана помоћ од стране лекара добровољца из Босне, оповргнут је не само исказом сведока Бранка Стјепановића који је децидно навео да му је наређено да из амбуланте превезе заробљеника, већ и исказима сведока Зорана Даниловића који је такође, децидно навео да је заробљеника превезао санитетским возилом марке „Лада нива“ у амбуланту у Тењу, а где му је указана лекарска помоћ од стране докторке Душанке Даниловић тада Кокић, што је потврђено њеним исказом која је изјавила да је сведок Зоран Даниловић санитетским возилом марке „Лада нива“ довезао у амбуланту заробљеника, коме је она заједно са медицинском сестром пружила медицинску помоћ, то јест санирала је рану, превила га је и дала му је тетанус. Наведнео је потврђено и делом исказа сведока Божидача Шалајића, а који је навео да је критичном приликом видео сведока Зорана Даниловића да санитетским возилом превози рањеног младића који је имао војничку маслинастозелену униформу различиту од оних које су се носиле у Тењу, те да му је сведок Даниловић рекао да га вози у амбуланту ради пружања медицинске помоћи, ком делу исказа је суд поклонио веру као јасном уверљивом и у сагласности са деловима исказима сведока Бранка Стјепановића, Зорана Даниловића и Душанке Даниловић, који сви заједно чине складну и логичну целину у описаном делу.

Око наведеног боравка покојног Плетеша у станици милиције сведоци Ребрача и Грковић нису ни били међусобно сагласни, јер је Ребрача говорио да се заробљеник налазио у соби где је било 10 до 15 људи уз жагор, шалу, галаму, а сведок Грковић да је заробљеник седео у дежурани у просторији 2 x 2 м за писаћим столом коју је описао као нус-просторију са стакленим вратима, а свакако се радило о много озбиљнијем разговору са заробљеником и са много мање људи. Поред тога, лекара – добровољца из Босне који је наводно указао лекарску помоћ заробљенику не познаје ни др Даниловић, јер исти није радио код ње у амбуланти, а он није ни пружио лекарску помоћ већ је то учинила др Даниловић, а како је то неспорно утврђено током поступка из њеног исказа који је суд прихватио. Због свега тога, исказима сведока Грковића и Ребраче у том делу, суд није поклонио веру, јер не само да су међусобно контрадикторни, нелогични и неуверљиви, већ су оповргнути другим исказима.

По оцени суда сведоци Јован Ребрача и Бранко Грковић су покушали на крајње неуверљив начин да скину са себе сваку евентуалну одговорност због наредбе да се хрватски заробљеник одведе у војну команду у Боботу, из чега би могла произаћи њихова евентуална одговорност што су дозволили окривљеном да то спроведе, а посебно због тога што је окривљени у том

периоду, по исказу самог Јована Ребраче, био сумњив за два убиства и за упаде у више кућа и крађе новца и возила, а по наводима сведока Грковића окривљени је био веома проблематичан. По мишљењу суда ти сведоци из наведених разлога не говоре о присуству окривљеног који се јавио да иде са Бранком Стјепановићем, при чему сведок Грковић чак наводи да није тада видео окривљеног и да не зна да ли је учествовао у борби код Селеша и Орловњака, те као што сведок Јован Ребрача негира да је био обавештен од стране сведока Бранка Стјепановића да је окривљени убио заробљеника.

Суд је ценио исказ оштећене Јожице Гајшак, али га није посебно образлагао, јер иста нема непосредних сазнања о критичном догађају.

Приликом доношења овакве одлуке суд је имао у виду и наводе одбране да се у конкретном случају на сведока Стјепановића аналогно може применити одредба члана 109д ЗКП-а, међутим такву тврдњу одбране суд није прихватио, из разлога што је одредбом члана 109д ЗКП-а прописано да се пресуда не може заснивати само на изјави заштићеног сведока, а у овом кривичном поступку ни један сведок нема статус заштићеног сведока.

Након свих изведених доказа суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени дана 20.11.1991. године, за време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Хрватске у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ), између оружаних снага Југословенске народне армије (ЈНА), јединица Територијалне одбране и милиције „САО Славонија, Барања и Западни Срем“, са једне стране и оружаних формација Републике Хрватске, са друге стране, а на подручју општине Тења, након оружаног сукоба код Селеша и Орловњака, између ЈНА, Територијалне одбране Тења и милиције у саставу Територијалне одбране Тења, с једне стране и хрватске војске (ХВ), са друге стране, као припадник милиције у саставу Територијалне одбране Тења, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који није имао карактер међународног сукоба, противно одредбама члана 3 тачка 1а) Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима (III Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, ратификована од стране Народне скупштине ФНРЈ од 1950. године („Службени лист ФНРЈ“ број 24/50) и члана 4 став 1 и 2а) Допунског протокола из Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године („Службени лист СФРЈ“ број 16/78), извршио убиство рањеног, а потом заробљеног Маријана Плетеша, припадника 130. бригаде Хрватске војске, који је као заробљеник престао да учествује у непријатељствима и био онеспособљен за борбу услед ране – повреде у пределу ноге, на тај начин што га је заједно са припадником милиције Бранком Стјепановићем извео из амбуланте у Тењу, у намери да их Бранко Стјепановић приватним возилом превезе до команде у Боботи, те је током пута код месног гробља у месту Ћелије, након што је рекао Стјепановићу да заустави возило, из возила извео покојног Плетеша и у близини улаза у гробље, у њега испалио рафал из аутоматске пушке, наневши му повреде по телу - труп, услед којих је код покојног Плетеша наступила смрт.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења делимично изменио чињеничне наводе оптужнице тако што је из ње изоставио „по глави и целом“, а имајући исказ сведока Бранка Стјепановића који је на записнику од 12.02.2003. године навео да је окривљени испалио рафал из аутоматске пушке у прса Маријана Плетеша, који је пао на земљу, роптао и након пар минута преминуо, а на записнику од 11.09.2009. године је навео да је окривљени испалио рафал у тело Маријана Плетеша, који је пао као „покошен“, што је поткрепљено и налазом и мишљењем судског вештака медицинске струке др Ђорђа Алемпијевића, у коме је наведено да вештак не искључује могућност да су, између осталог, и вишеструке повреде трупа настале заживотно и као последица дејства пројектила испаљених из ручног ватреног оружја. Тачно је да је вештак др Алемпијевић у свом налазу и мишљењу навео да је покојни Плетеш поред повреда – вишеструких прелома у пределу трупа имао повреде и у пределу главе и удова. Све наведене повреде су могле настати заживотно и посмртно. Имајући у виду исказ сведока Стјепановића, јединог очевица убиства Маријана Плетеша, неспорно је утврђено да га је окривљени убио са хицима из ватреног оружја у пределу тела – трупа, због чега је суд нашао да су остале повреде, у пределу главе и удова, настале посмртно због чега је суд изменио чињеничне наводе оптужнице, при чему је водио рачуна да се креће у границама оптужног акта и да не прекорачи оптужбу.

Предмет посебне оцене овога суда било је питање да ли је Маријан Плетеш као припадник 130. бригаде хрватске војске, у тренутку када је убијен, имао статус рањеника или ратног заробљеника, обзиром да је прво рањен па је након тога заробљен, па је суд нашао да је имао статус ратног заробљеника, а имајући у виду одредбу члана 14 Женевске конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника у оружаним снагама у рату (I Женевска конвенција) којом је предвиђено да рањеници и болесници једне зараћене стране који су пали под власт непријатеља, биће ратни заробљеници и на њих ће се примењивати правила међународног права о ратним заробљеницима. Имајући у виду напред наведено, суд је прихватио став тужиоца да се ради о ратном заробљенику, па је стога прихватио правну квалификацију из оптужнице.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, а ценећи психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, суд је закључио да је окривљени био свестан свог дела, те да је хтео његово извршење, односно да је био свестан да се ради о припаднику супротне стране који је престао да учествује у непријатељствима и који је положио оружје после једне битке - ратном заробљенику, у ком контексту га је извео из возила у близини гробља и у њега испалио рафал из аутоматске пушке, наневши му повреде по телу услед којих је наступила смрт, то јест био је свестан да на наведен начин лишава живота ратног заробљеника, те је поступио у тој намери, из чега произилази да је кривично дело извршио са директним умишљајем као обликом виности, при чему окривљени не мора бити свестан да својим поступцима крши међународна права, с обзиром на то да повреда

међународног права у опису предметног кривичног дела представља објективни услов за постојање инкриминације.

Подводећи утврђено чињенично стање, као и психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу под правну норму, односно вршећи правну квалификацију, суд је закључио да се у радњама окривљеног стичу сва субјективна и објективна обележја извршења кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), јер се ради о најблажем закону који се у конкретно случају мора применити, па како нису постојале околности које би искључиле његову кривичну одговорност, суд га је огласио кривим.

Кривично дело из члана 144 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) врши онај ко кршећи правила међународног права нареди да се према ратним заробљеницима врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплатације, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља, присиљавања на вршење службе у оружаним снагама непријатеља или лишавања права на правилно и непристрасно суђење, или ко изврши неко од наведених дела.

Под ратним злочином се сматрају разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права како уговорног, тако и обичајног. Најважнији међународни акти који предвиђају обавезу инкриминисања тешких повреда међународног хуманитарног права јесу Женевске конвенције од 12.08.1949. године и два допунска Протокола уз те конвенције из 1977. године. Одлуком Народне скупштине бивша Федеративна Народна Република Југославија је 1950. године ратификовала све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција као и Допунских протокола су инкорпориране у наше законодавство.

Да би била остварена обележја кривичног дела ратни злочин против ратних заробљеника из члана 144 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) потребно је да је дело извршено за време оружаног сукоба, а у смислу одредаба међународног права сматра се да оружани сукоб постоји када се прибегава оружаној сили или постоји оружано насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе. А неспорно је, како је већ наведено, да је на територији тадашње Републике Хрватске, која је формалноправно критичном приликом још била у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (СФРЈ) трајао немеђународни оружани сукоб, при чему се као званични податак о почетку оружаног сукоба у Хрватској узима дан 17.08.1990. године, те да се критични догађаји који је предмет оптужнице одиграо у време оружаних сукоба на територији тадашње Републике Хрватске на подручју општине Тења између припадника српске стране у сукобу (ЈНА, Територијалне одбране Тења и милиције у

саставу Територијалне одбране Тења) и хрватске стране у сукобу (хрватске војске), тачније након битке код Селеша и Орловњака дана 20.11.1991. године, при чему је окривљени био припадник милиције при Територијалној одбрани Тења – припадник српске стране у сукобу.

Ценећи природу овог оружаног сукоба, који се водио између наоружаних формација на страни српског и хрватског народа у оквиру бивше СФРЈ, по мишљењу суда, радило се о унутрашњем оружаном сукобу који је био довољног обима и интензитета да би се могла применити правила међународног ратног права садржана у члану 3 Женевске конвенције поступању са ратним заробљеницима (III Жене夫ска конвенција) који се односи и на сукобе који немају међународни карактер и који обавезује сваку од страна у сукобу, да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Жене夫ске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II). Члан 3 је заједнички за све четири Жене夫ске конвенције и применљив је на оружане сукобе уопште.

Исто тако, да би постојало кривично дело ратни злочин против ратног заробљеника из члана 144 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) потребно је да је предузета нека од алтернативно постављених радњи извршења које су управљене против живота или телесног интегритета оштећених, слободе и других основних права и да се њима крше правила међународног права.

Тако је одредбом члана 3 тачка 1а Жене夫ске конвенције о поступању са ратним заробљеницима (III Жене夫ска конвенција) од 12.08.1949. године, предвиђено да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаных снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољније дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убиства, осакаћења, свирепости и мучења (тачка а).

Одредбом члана 4 став 1 Допунског протокола уз Жене夫ске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08.06.1977. године) предвиђено је да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани, те да ће у свим приликама бити хумано третирани, без икакве дискриминације, те је забрањено наређивати да не сме бити преживелих. Ставом 2 тачка а) истог члана, одређено је да против лица

поменутих у ставу 1 остају забрањена у свако доба и на сваком месту, између осталог, насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне.

На основу свега напред наведеног несумњиво је утврђено да је окривљени Радивој Дарко као припадник милиције у саставу Територијалне одбране Тења, значи српске стране у сукобу за време оружаног сукоба извршио убиство заробљеног Маријана Плетеше припадника 130. бригаде хрватске војске, а који је као заробљеник престао да учествује непријатељствима и био онеспособљен за борбу услед ране – повреде у пределу ноге коју је претходно задобио у борби код Селеша и Орловњака, а који у смислу наведених одредаба има статус заштићеног лица (ратног заробљеника), предузео наведену радњу која представља кршење правила међународног хуманитарног права, с обзиром на то да у смислу тих правила убиство представља само умишљајно лишење живота оштећеног, а конкретне радње су учињене са умишљајем.

Утврђујући све околности из члана 41 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) који утичу да казна буде већа или мања, суд је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио породичне прилике, да је ожењен и отац двоје деце, фактички неосуђиван, а од отежавајућих околности је ценио да је кривично дело извршио према рањеном ратном заробљенику који је у то време био млађи човек, околности под којима је дело извршено јер га је пре погубљења извео из возила и код улаза у гробље у њега испалио рафал само зато што је Хрват („усташа“), остављајући његово мртво тело на земљи изјавивши „ко му јебе матер усташку“, што указује на његово држање после извршеног кривичног дела.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције, суд је закључио да се сврха изрицања кривичне санкције из члана 5 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) и сврха кажњавања из члана 33 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) у конкретном случају може постићи само изрицањем ефективне казне затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну му је на основу одредбе члана 50 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) урачунао време проведено у притвору почев од 10.06.2009. године до 13.10.2009. године, с обзиром на то да је закључио да само оваква казна затвора може бити адекватна санкција којом ће се остварити како генерална тако и специјална превенција, а имајући у виду тежину кривичног дела, настале последице, као и степен кривичне одговорности окривљеног.

Суд је, имајући у виду утврђено чињенично стање и околности на које би се саслушавала предложена лица, одбио као сувишан, предлог да се у допуну доказног поступка испитају као сведоци:

- Весна Пуповац на околности где је становала у време критичног догађаја, као и на околност њених сазнања шта се дешавало у то време у Тењи;

- Младен Пекез и извесни Миљевић са надимком „Мимица“ на околност да ли је у то време било возача и возила у Територијалној одбрани у Тењи;

- непознато лице из саобраћајне полиције Хрватске, а на околност да се утврди тачна раздаљина између места Ћелије и Тење и колико времена треба да се дође из Тења у Ћелије;

- бивша супруга сведока Бранка Стјепановића и његова деца, без ближих података, а на околности да ли је окривљени имао сукоб са децом сведока Стјепановића,

обзиром да је суд нашао да би саслушањем наведених лица као сведока довело до непотребног одуговлачења кривичног поступка, а не би довело до бољег разјашњења ове кривичноправне ствари или до промене неспорно утврђеног чињеничног стања.

На основу члана 206 став 2 ЗКП суд је оштећену Јожицу Гајшак ради остваривања имовинскоправног захтева упутио на парницу, с обзиром на то да подаци кривичног поступка нису пружили поузданог основа за пресуђење у том делу, а такво утврђивање имовинскоправног захтева довело би до одуговлачења кривичног поступка.

На основу одредбе члана 196 став 4 ЗКП суд је окривљеног ослободио плаћања трошкова кривичног поступка тако да исти у целости падају на терет буџетских средстава суда, будући да је суд нашао да би плаћањем трошкова кривичног поступка била доведена у питање егзистенција окривљеног и лица која је по закону дужан да издржава, а имајући у виду његово имовно стање, те да нема сталних извора прихода.

Приликом доношења овакве одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака, али је с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда, закључио да исти нису од битног утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривично правној ствари.

ЗАПИСНИЧАР
Славица Јевтић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Растко Поповић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, а преко овог суда, у року од 30 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Дн:

1. Тужилаштву за ратне злочине Републике Србије
2. Окривљеном Радивој Дарку, Сомбор, село Стапаре, Улица краља Петра број 129 (код Радивоја Попића)
3. Браниоцу по службеној дужности адвокату Вукотић Војиславу, Београд, Улица Гундулићев венац број 38,
4. оштећеној Гајшак Ложици, Преграда, Бреги Костелски 99, Република Хрватска, замолним путем.

Судија